7 scrisori ale iniţierii

Prefaţă

Volumul de faţă este o invitaţie la o profundă meditaţie spirituală asupra „adevărurilor eterne îmbrăcate în haina nepieritoarelor imagini", aşa cum le numeşte autorul. Sub forma scrisorilor adresate de către Thales din Argos, iniţiat al sanctuarului din Theba, prietenului său Empedocle Atenianul, ne sunt dezvăluite mistere ale vieţii spirituale, autorul oferindu-ne totodată o veritabilă iniţiere întru spirit.

Din primele două scrisori reiese puterea pe care ne-o dă cunoaşterea, atunci când este asociată cu iubirea, această forţă a Universului, pe care, de multe ori, o subapreciem. Următoarele 5 scrisori au în centru figura lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu. Cele mai importante aspecte ale vieţii Fiului lui Dumnezeu sunt prezentate într-un limbaj de coloratură arhaică, aşa cum au fost văzute prin ochii unui iniţiat în misterele vieţii spirituale, Thales din Argos.

Ideea centrală a cărţii este îndemnul spre conştientizarea aspectelor spirituale ale vieţii noastre, pe care de cele mai multe ori le trecem cu vederea, dar care, odată înţelese şi aprofundate, ne aduc acea împlinire care ne face cu adevărat să trăim autentica fericire.

A doua cupă de iniţiere

Thales din Argos cu înţelepciunea Pururea

Tinerei Maici Fecioare – la toţi prezenţi, *bucurie*!

Cu nouă mii de ani în urmă, înţeleptul Heraclit întunecatul a spus:

— Thales, a venit ceasul tău. Azi, când Ra-Luminosul va apune, tu vei coborî în templul subteran al lui Isis şi vei primi a doua cupă de iniţiere din mâinile Divinei Maici.

Thales, oare este tare sufletul tău?

Thales, oare este curată inima ta?

Thales, oare este înţeleaptă raţiunea ta?

Dacă nu ai aceste trei calităţi, tu, muritor, nu vei putea suporta privirea Zeiţei Maici!

— Învăţătorule, am răspuns eu, e tare sufletul meu, e curată inima mea şi mare e raţiunea mea sugerată de tine. Fără teamă mă voi coborî în încăperea templului subteran şi ucenicul nu va face de ruşine pe învăţătorul său.

— Du-te, Thales din Argos, a spus Heraclit.

Şi când umbrele nopţii au acoperit suprafaţa măreaţă a Nilului, când vânturi de noapte din pustiu au răcorit arşiţa pământului, eu, Thales, învăluit în mantie şi cu o lampă aprinsă cu focul pământesc, m-am coborât în templul subteran al lui Isis.

Mult timp am mers prin coridorul strâmt, care câteodată se micşora până la crăpătura prin care eu treceam târâş în genunchi, neştiind dacă este ieşire înainte ori dacă voi putea să mă reîntorc.

Am mers pe scările umede, am mers prin catacombele imense de pe bolta cărora picura apă şi iată patruzeci şi nouă de trepte. Am urcat. Uşa era căptuşită cu fier şi deasupra erau semnele de foc:

„Muritor, opreşte-te".

Dar eu, Thales, mă duceam după nemurire şi ce îmi păsa mie de aceste semne de precauţie? Cu mâna puternic am deschis uşa şi am intrat. Mi-a venit o adiere de umezeală a unui subteran imens. Mult timp am mers. Vuind se auzeau paşii mei pe lespezile de piatră şi deodată, deasupra capului meu, undeva în înălţime a strălucit lumină mai mare, mai largă, mai albastră. Palpitând, au fugit în toate părţile, umbre. S-au desemnat colonade, grote, statui şi m-am văzut stând în centrul imensului templu. În faţă era altarul de marmură albă, simplu, pe care stătea un potir de aur, iar acolo, după altar, se înălţa statuia unei femei cu faţa acoperită. Într-o mână femeia ţinea sfera, iar în cealaltă un triunghi cu vârful în jos.

Templul era gol. Numai eu, Thales, eram acolo faţă în faţă cu statuia zeiţei Isis. Niciun sunet, niciun freamăt. Tăcere de moarte. Dacă vine aici unul care cere o a doua iniţiere fără să ştie ce trebuie făcut, fără să ştie să întrebe, fără să ştie să cheme, el vine aici singur cu înţelepciunea sa, cu curăţenia sa şi cu tăria sufletului său.

Şi eu, Thales, fiul înţelept al strălucitei Elade, urmaşul dinastiei dumnezeieşti a cetăţii Poarta de Aur, cu paşii îndrăzneţi m-am apropiat de Altar. Am ridicat mâinile şi poruncitor am chemat pe acela care întotdeauna răspunde la chemarea mea, ca stăpân al elementelor văzduhului.

O uşoară suflare a trecut prin Templu şi am auzit:

— Eu sunt aici, Thales! Ce vrei de la mine în acest loc groaznic şi neobişnuit?!

— Ajutor şi sfat, am răspuns eu. Cum trebuie să chem pe marea Zeiţă Isis?

— Îmi pare rău, Thales, nu ştiu asta, a răspuns.

— Atunci pleacă, am spus eu, Thales.

Şi eu, Thales, am rămas singur cu înţelepciunea mea. Am pătruns în trecutul meu şi mi-am adus aminte de tot ce era în măreaţa Atlantidă.

Plin de curaj m-am ridicat în planul măreţei Raţiuni, cu îndrăzneaţă mă agăţam de toată învăţătura tainică. Eu ştiam că dacă nu voi chema pe Zeiţă, nu voi ieşi din acest templu, cum nu au ieşit toţi aceia care s-au coborât în templul acesta înainte de mine. Atunci înţelepciunea mea mi-a spus ce trebuie să fac. Plin de curaj am început să rostesc marile şi tainicele rugăciuni care răsunau în Atlantida, în templul Pururea-Tinerei-Maici-Fecioare.

— Maică Isis, am strigat eu, ridică vălul Feţei Tale! Eu te cunosc! M-am rugat Ţie în măreaţa Atlantidă. Ridică vălul Tău! Eu Te cunoşteam pe Tine sub numele de Pururea-Tânără-Maică-Fecioară. O, Maică Măreaţă! Descoperă faţa Ta preotului Tău!

Şi încet, încet, din colţurile îndepărtate ale templului s-au prelins sunete argintii, tremurătoare, de sistrum. De undeva de sus s-au auzit clopoţei luminoşi, un cântec depărtat şi templul a început să se umple cu o ceaţă argintie albastră şi norul acestei ceţe s-a lăsat pe Altar şi prin această ceaţă s-au aprins doi ochi. Dacă voi aţi fi văzut adâncimea prăpastiei Haosului asemenea mie şi aţi fi ajuns la marginea Universului, numai atunci aţi putea să vă daţi seama de profunzimea acestor ochi.

Iată schiţa chipului în „claft". Cele mai frumoase trăsături de frumuseţe cerească. Giganticul tors cu linii de frumuseţe neînchipuită şi iată şi corul de îngeri, nu, aceasta este vocea Zeiţei. Şi eu o aud.

„Thales, mare este înţelepciunea ta; Thales, mare este îndrăzneala ta! Thales, mare va fi şi răsplata ta! Am venit la tine, Thales. Am venit la tine, preotul meu bătrân, care mi se ruga în templele Atlantidei; Am venit la tine, lumina hramului de Theba, acum ca Ocrotitoarea ta, Isis. Apropie-te, fiul Meu! Am să suflu peste tine cu suflarea Mea".

Tare era sufletul meu. M-am apropiat cu îndrăzneală de altar, am îngenuncheat şi aici am primit suflarea Zeiţei Maici.

— Thales, a spus Ea, în nesfârşitul Univers Eu vin sub multe chipuri şi numai înţelepţii ca tine, Thales, ştiu să mă recunoască în nesfârşitele Mele apariţii. Thales, am ştiut că Mă vei recunoaşte, Am ştiut aceasta din cauză că atunci când ai primit înţelept prima iniţiere,

ai vorbit în Elada cu luminoasa Mea fiică pe care voi o numiţi Pallas-Athena şi atunci Am citit în gândurile tale că toate acestea sunt una şi acelaşi lucru. Întâi înţelepciunea a plecat în întâmpinarea măreţei Revelaţiuni. Atunci Te-am pecetluit cu degetul Meu. Am ştiut că şi azi înţelepciunea ta va rămâne biruitoare. Cu ce am să te răsplătesc, marele meu fiu? Eu văd răspunsul tău: cu nimic, Măreaţă Maică! Dar Eu te răsplătesc, prin cuvintele Mele: Thales, stranie, neînţeleasă şi neobişnuită va fi soarta ta. Tu, fiind om, vei fi ne-om, supraom. Puterea ta va fi fără margini. Dar, Thales, puterea aceasta va fi adusă de tine la picioarele Mele. Vor trece mii de ani pe deasupra capului tău şi numai atunci tu, chiar tu în înţelepciunea ta, vei înţelege ce Ţi-am spus în acest Templu.

Zeiţa a luat potirul, l-a ridicat la sânul drept, a apăsat sânul din care a pornit o ţâşnitură în potir. Când potirul s-a umplut mi l-a întins mie.

— Bea, fiul Meu! Bea laptele Mamei tale. Şi eu am băut.

Un trăsnet s-a dezlănţuit în pieptul meu. Un zgomot de sute de mii de Cosmosuri a trecut pe deasupra capului meu, parcă nemărginirea eului cădea în prăpastie, parcă nemărginirea eului se înălţa spre perdeaua de foc.

M-am deşteptat şi am văzut la capul meu faţa îngrijorată şi blândă a învăţătorului meu Heraclit.

— Scoală, fiul meu! Scoală, noua lumină a sanctuarului Thebei.

Aceasta să fie scris deosebit de către Cleon.

Dumnezeu să vă binecuvânteze!

Thales din Argos

Balchis, regina Sabbei

Thales către Empedocle, *fiul lui Miles din Athena*.

Bucură-te de înţelepciunea Pallas-Athenei.

Să dăm deoparte ceaţa trecutului, prietene Empedocle şi să ne ducem în sfera aceea pe care voi oamenii secolului al XX-lea o numiţi poveste, iar noi, fii conştienţei nemuritoare a înţelepciunii care este prezentă în analele Universului, faptă.

Era noapte şi Selene, ca stâlp de diamant se reflecta în apele tainice ale Nilului. Eu, Thales, stăteam pe turnuleţul templului Isidei şi notam pe panglica papirusului calculele mele despre ridicarea unei stele noi – Gora – în constelaţia Câinelui. Şi iată, o mână dezmierdătoare s-a lăsat pe umărul meu şi a răsunat glasul dulce al

învăţătorului meu, Heraclit.

— Thales, a spus el, ştii tu istoria strălucitei regine a Sabbei, celei frumoase, Balchis?

— Învăţătorule, am răspuns eu, tu ştii că de mii de ani sunt cufundat în cercetarea marilor scripte ale Genezei – şi am arătat cupola fără margini a cerului înstelat care se întindea deasupra noastră – când să fi avut timp să mă ocup de istoria Reginei Pământului, chiar dacă ar fi fost atât de frumoasă ca şi Regina Cerului înstelat, Steaua Dimineţii?

Heraclit a clătinat din cap.

— Thales, a spus el, în răspunsul tău se simte o notă de ironie ce nu poate lipsi fiului nobilei Elade, dar să crezi învăţătorului tău, că nu pentru vorbire deşartă ţi-a pus ţie această întrebare. Aşază-te şi ia aminte!

Şi eu m-am aşezat lângă învăţătorul meu şi cuvântarea lui lină şi armonioasă a curs încât se contopea cu răsunetul razelor Selenei ce-şi revărsa lumina ei asupra mea, asupra învăţătorului, asupra templului Isidei, a apelor tainice ale Nilului şi asupra adâncimii tainice a pustiului mut ce se întindea dincolo de fluviu.

Şi iată ce mi-a povestit învăţătorul:

Când focul pământului a îngheţat, pământul negru din preajma naşterii fericitei Atlantide şi masivele primei Lemurii create au devenit fundul oceanului; catastrofa nu a atins templul Zeiţei Vieţii, reşedinţa veche a regilor negrilor, tainicul Arraim. Însă nu cu mult înainte de această catastrofă, marele rege a dispărut, nu se ştie unde, lăsându-şi pământul său, templul şi pe unica sa fiică, ce a devenit prima slujitoare a Zeiţei Vieţii. Înconjurată de şapte preoţi înţelepţi, ea, această fiică, frumoasa Balchis, a întâmpinat bărbăteşte această catastrofă şi tot atât de bărbăteşte a şi suportat-o. Iar când, în sfârşit, după multe luni s-au împrăştiat norii de fum şi cenuşă care acopereau bolta cerului, iar locuitorii templului Zeiţei Vieţii s-au văzut pe o insulă mică, înconjuraţi de apele tulburi ale unui ocean nou, frumoasa Balchis a săvârşit primul serviciu sacru la altarul Zeiţei Vieţii şi a făcut făgăduinţa fermă de a-şi consacra viaţa aflării tatălui ei, tainicul Arraim, deoarece ştia că pe el era pecetea vieţii veşnice şi el nu putea să moară. Şi a ieşit preotul cel mare, Kainan, care cu al treilea ochi a văzut marea rasă a titanilor din nord, care a dispărut, şi a zis:

— Balchis, cum faci tu făgăduinţă neştiind dacă marele nostru

Suveran, Arraim, Fiul înţelepciunii, vrea să fie căutat de tine? Fiindcă, iată, când pe pământ trăiau titanii nordului, tainicul Arraim era pe Pământ, care nu este deloc leagănul lui, din moment ce alt Pământ şi alt Cer şi alte adâncuri cereşti au fost martorii naşterii lui. Cât de frumoasă şi cât de înţeleaptă ai fi tu, Balchis, tu eşti totuşi numai firul de iarbă pe drumul lui tainic şi neînţeles.

Va trece termenul vieţii tale şi Pământul va primi corpul tău gârbovit de bătrâneţe, dar el, mai mare şi mai tainic, va merge mai departe şi fiecare pas al lui va fi egal cu mii de ani ai vieţii tale.

Cu sprâncenele încruntate şi neliniştită a ascultat frumoasa Balchis cuvintele înţelepte ale preotului cu trei ochi.

— Kainan, a strigat ea, departe vede ochiul tău al treilea, dar el nu este în stare să vadă adâncimea inimii mele, inima fiicei lui Arraim, înţeleapta Balchis. Aduceţi aici pe Arra, a poruncit ea blând preoţilor şi şi-a întors faţa spre statuia zeiţei.

Kainan a clătinat din cap cu dezaprobare.

— Balchis, Balchis, a spus el, gândeşte-te ce puteri vrei să atingi, ce legi vrei să pui în favoarea ta! Capacităţile Arrei s-au folosit până în prezent numai pentru a lua legătura cu Stăpânul Vieţii şi cu Zeiţa în persoană.

— Pleacă bătrâne, a strigat supărată Balchis, sau nu sunt eu fiica lui Arraim? Nu sunt eu preoteasa supremă a zeiţei?

Ea s-a îndreptat şi în figura ei a fost atâta frumuseţe dumnezeiască, plină de putere nespusă, că bătrânul preot a plecat capul şi bâlbâind ceva încet, s-a dat îndărăt.

Preoţii în momentul acesta au adus în templu o fată frumoasă, de statură mică. Ea era de altă rasă, necunoscută, deoarece pielea ei era albă ca zăpada în contrast cu pielea brună-cafenie a Lemurienilor, iar ochii nu-i erau de culoare albastru-închis că ai frumoasei Balchis, ci negri.

Părul nu se aşeza în bucle frumoase pe umeri, ci cădea ca o cascadă până la podele şi toată figura ei parcă era pătrunsă de ceva nepământesc. Parcă o suflare a altei lumi a intrat odată cu ea sub bolţile templului.

Preoţii bătrâni ştiau că în zadar ar fi să caute pe tatăl şi pe mama Arrei printre Lemuri. Falacoil a adus câteva familii de astfel de oameni ciudaţi făcând călătoria spre tainice pustietăţi de gheaţă la Polul Sud. Înţeleptul Arraim a poruncit să se pună femeile pe lângă temple şi a

învăţat pe preoţi de a se folosi de ciudata şi tainica lor aptitudine. Bărbaţii tribului necunoscut degrabă au murit toţi şi numai femeile continuau să vieţuiască pe lângă temple, ca viaţa floricelelor de seră.

Fata intrată s-a uitat sperios împrejur.

— Vino aici, Arra, a spus poruncitor Balchis, vino şi şezi pe locul sfânt!

Fata s-a apropiat ascultătoare de jertfelnic şi s-a aşezat pe piedestalul lui ca pe un fotoliu din bazalt împrejmuit cu pietre scumpe de diferite culori. Balchis a pus pe capul ei un cerc de aur şi, cu un disc poleit dinainte dintr-un mare diamant, a mişcat încet capul Arrei în aşa fel încât centrul discului să prindă reflexul soarelui de la un disc gigantic, concav, atârnat de un stâlp în mijlocul templului. Stâlpul era mişcător şi se învârtea cu ajutorul unui mecanism, aşa că razele soarelui se adunau în mijlocul lui tot timpul. Abia când focarele discurilor au coincis, Arra a închis ochii şi s-a scufundat într-un tainic somn al vieţii, al doilea somn al cărui principiu îi este cunoscut lui Thales ca unui iniţiat. Şi iată, cea adormită a început să vorbească:

— Ce vrei de la mine, Balchis?

— Găseşte-l pe tatăl meu, a spus Balchis poruncitor.

— Eu îl văd aproape imediat, a spus Arra.

— Întreabă-l pe el cum poate fi găsit?

După o lungă tăcere, adormita a răspuns:

— El spune că ţie nu ţi se cade să-l cauţi pe el deoarece picioarele sale sunt pe brazda Domnului, pe care tu nu poţi să te duci, Balchis. Nu pentru cei muritori este calea aceasta.

Balchis a încruntat supărată din sprâncene:

— Spune-i lui, a strigat ea, că el nu este în drept să renunţe la fiica lui. Vreau să ştiu pe ce cărare au fost picioarele lui când el m-a născut. Eu vreau să fiu lângă el.

— El nu renunţă la tine Balchis, a spus Arra, deoarece el este totdeauna cu tine. Dar şi la conceperea ta el a executat legea Domnului, dar tu cu el, tu, muritoare, nu poţi să fii.

Întunecată se uită Balchis la faţa Arrei:

— Bine, a spus ea aspru, întoarce privirea ta de la tatăl meu, Arra şi ascultă-mă pe mine. Poţi tu, cu duhul tău minunat să găseşti drumul spre marele foc al vieţii pământeşti.

Preoţii au tresărit. Cu un gest de disperare şi-a acoperit capul bătrânul Kainan.

Pe faţa adormitei s-a revărsat paloare de moarte şi buzele ei abia au şiptit:

— Pot, ştiu, văd, dar dacă-ţi voi spune, scânteia mea de viaţă se va stinge.

Balchis a ridicat din umeri cu nerăbdare:

— Ce-mi pasă? Tu trebuie să-mi spui. Eu te voi ajuta pe urmă să te reîncarnezi şi să fii lângă mine.

— Asta nu este în puterea ta, Balchis, a răspuns adormita. Eu niciodată n-am să fiu lângă tine. Eu mă tem de toţi cei care nu fac voia Celui Unic.

— Destul! A bătut din picior Balchis, eu vreau să ştiu şi voi şti chiar dacă din pricina aceasta se va prăbuşi tot pământul. Vorbeşte, eu ascult.

Preoţii, cu grămada au început să fugă din templu urmând pe Kainan, nevoind să audă înfricoşătorul răspuns.

— Să nu-l auzim nici noi, Thales; este destul că am să-ţi spun că frumoasa Balchis a primit ceea ce a cerut cu preţul sărmanei Arra. Ea a aflat drumul spre focul veşnic al vieţii pământeşti, a găsit acest foc şi a primit în dar viaţa planetei. Tu eşti uimit, Thales, de îndrăzneala fără margini a lui Balchis? Cine ştie, Thales, dacă ea, împreună cu viaţa planetară nu a primit tot atâta suferinţă? Azi ea domneşte în Sabba mai spre nord de pământul Arr şi domneşte înţelept deoarece a avut timp să se înţelepţească, dar nicio clipă nu oboseşte a-l căuta pe tatăl ei.

— Dar noi îl cunoaştem prea bine pe marele învăţător, am spus eu, Thales.

— El a binevoit să se descopere nouă, a spus Heraclit, dar niciodată nu se va descoperi fiicei lui neascultătoare. La fiecare mie de ani ea dă o mare sărbătoare de înţelepciune şi strânge pe reprezentanţii tuturor consacrărilor, pe marii înţelepţi ai lumii, în speranţa zadarnică de a afla ceva despre tatăl ei. Şi aici este o viclenie, Thales, deoarece mulţi înţelepţi schimbă fidelitatea simbolului consacrării lor cu devotamentul unei femei frumoase a planetei şi rămân ataşaţi pe veci cu lanţuri de tronul ei.

— Dar aceasta este o cădere, învăţătorule? am întrebat eu.

— Da, mi-a răspuns trist Heraclit, dar frumoasa Balchis numaidecât dăruieşte celui căzut focul vieţii şi prin aceasta împiedică moartea lui. Dar totdeauna puternicul Arraim stinge imediat amintirea despre el în cei care l-au cunoscut. Sanctuarul de la Theba, a adăugat

după o mică pauză, a pierdut pe lângă tronul ei, trei fii ai săi.

— Atunci de ce sanctuarul trimite la serbarea aceasta pe iniţiaţii săi? am întrebat eu, Thales.

— Dar care sanctuar are voie să renunţe la încercare, mi-a răspuns înţeleptul. Zilele acestea se apropie timpul serbării şi frumoasa Balchis a trimis deja invitaţii ei.

— Şi tu ai hotărât, învăţătorule, să mă trimiţi pe mine, am adăugat liniştit eu, Thales.

— Da, fiul meu, mi-a răspuns înţeleptul, numai sufletul tău, fiu al Eladei, este egal cu liniştea stâncilor de bazalt din fundul oceanului şi sanctuarul nostru este liniştit în privinţa ta.

— Să fie, am răspuns eu, deoarece noi ştiam atunci să ne supunem.

XXX

Pe apele sacre ale Nilului am ajuns cu luntrea până în munţii Etiopiei, trecând cu bine aşezarea fiilor sălbatici ai pustiului şi ţara morţilor, dând drumul cu pace mateloţilor fenicieni care m-au condus şi singur am intrat în strâmtoarea munţilor forţând un şarpe înţelept să-mi arate drumul; el repede s-a târât înaintea mea. N-a fost în obiceiul sanctuarului Thebei de a călători cu fast, deoarece noi ştim că strălucirea şi luxul pământului este pulbere sub picioarele Domnului iar înţelepciunea noastră nebunie în ochii Lui. Singuratici şi cerşetori au umblat fii înţelepţi ai Farului Eternităţii pe faţa planetei şi n-a fost niciunul mai bogat decât noi.

După vreo două zile de drum am întâlnit o caravană luxoasă, formată din vreo treizeci de cămile şi zece elefanţi, urmată de un detaşament întreg de călăreţi smoliţi la piele, frumos îmbrăcaţi şi cu coifuri de aur, trei elefanţi erau de culoare albă şi purtau pe puternicele lor spinări turle întregi de aur, argint şi platină, cu pietre scumpe şi drapanţi cu ţesături fine de mătase ale ţărilor Dravadelor. Aşa se îndreptau la festival fii înţelepţi ai Triunghiului. Caravana a fost urmată de alta, formată din cămile albe şi capul caravanei, înţeleptul învăţat al sanctuarului Lunii, un caldeu cărunt, se afla în targa de fildeş, împodobită cu rânduri de rubine şi dantele din fire subţiri de aur. Targa era purtată de doisprezece sclavi negri din pământul depărtat al Misei, pe care cândva am vizitat-o şi eu, când sanctuarul din Theba m-a trimis să conduc pe viteazul fenician Găinan în lunga sa călătorie. La început, privirea înţeleptului caldeu a alunecat indiferent asupra mea,

dar oprindu-se asupra capului şarpelui care era culcat lângă picioarele mele, s-a aprins de focul recunoaşterii şi cu un surâs ironic, dar bun, şi-a mişcat buzele. A făcut semn şi sclavii s-au oprit.

— Înţeleptule străin, s-a adresat binevoitor caldeul, cer scuze pentru fraţii mei întru înţelepciune din Simbolul Triunghiului care te-au recunoscut. Dar marea lor înţelepciune nu încape pe acest Pământ păcătos; din cauza aceasta privirea lor este îndreptată sus, spre Cer. Însă privirea bătrânului şi săracului caldeu totdeauna lunecă spre pământ, căutând să strângă bobiţele înţelepciunii împrăştiate de ei; şi, iată, am văzut capul călăuzei tale, cam neobişnuite, înţeleptule elin din sanctuarul mare al Thebei. Oare nu vei fi tu aşa bun şi nu vei cinsti bătrâneţile cu aprobarea de a împărtăşi cu mine singurătatea în lungul meu drum?

Şi am văzut că nu este chip să mă ascund de înţelepciunea şireată a caldeului, dar nici nu aveam un pretext de a refuza invitaţia.

M-am aşezat în lectică şi am dat prietenos drumul călăuzei mele.

— De unde ai cunoscut tu, venerabile caldeu, că eu sunt elin?

— Nu numai elin, a zâmbit viclean caldeul, dar urmaşul regeştilor Atlanţi. Oare tu niciodată nu te-ai uitat în oţel pleit? Statura ta, umerii tăi şi dumnezeiască ta corpolenţă imediat te dau de gol că tu eşti fiul nobilei Elade, dar liniştea severă a feţei regulate şi frumuseţea liniilor ei mă transportă în timpuri de demult trecute când eu, caldeu bătrân, am avut plăcerea de a avea colegiul preoţilor din templul Veşnic-Tinerei-Fecioare-Maica lui Poseidon. Oare nu din mijlocul vostru a ieşit dumnezeiescul Zoroastru pe care l-am salutat odată când el a avut bunăvoinţa de a vizita oraşul meu natal Un din Caldeea? Dar că am recunoscut imediat pe fiul sanctuarului din Theba, asta graţie călăuzei tale, nobile Thales, deoarece numai pământul Kam a păstrat legătura cu regnul şerpilor. Dar eu văd că tu, înţeleptule, vrei să mă întrebi de unde mi-e cunoscut numele tău. Oare nu tu ai săvârşit renumita călătorie cu Găinan, fenicianul, vizitând tribul Cabilelor pe lângă stâlpii lui Hercules? Dar tribul acesta este sub protecţia noastră, înţeleptule. Cum să nu te cunoaştem ştiind că la festivalul reginei Balchis înţeleptul Heraclit nu putea să te trimită decât pe tine, Thales?

— Voi, caldeii, am răspuns eu, Thales, aţi renunţat la contactul cu regatul Şerpilor, dar v-aţi însuşit înţelepciunea lor.

— Aşa, aşa Thales, a spus cu tristeţe caldeul, netezindu-şi barba lungă, dar pentru aceasta noi ne târâm înţelepciunea noastră pe

pântecele, pe faţa Maicii Terra.

Eu, Thales, am forţat voinţa mea şi imediat m-am transportat în împărăţia schemelor şi sunetelor originare şi imediat am aflat tot ce am avut nevoie şi în aceeaşi clipă m-am întors înapoi.

— Sunt bucuros, am spus liniştit, că Hermes de trei ori măreţ, în grija fără preget pentru copii lui, mi-a dat prilejul de a avea o conversaţie plină de învăţătură cu înţeleptul Rabbi Israel din Un al caldeilor.

Caldeul s-a uitat la mine cu atenţie şi cu respect a plecat capul.

— Ce înseamnă înţelepciunea unui şarpe târâtor în comparaţie cu înţelepciunea unui vultur care planează sub cer. Nimic nu se ascunde de privirea lui, a adăugat el gânditor.

După câteva ore de drum petrecute în convorbire cu înţeleptul caldeu am ajuns la marginea grădinilor care înconjoară oraşul reginei. Aici am părăsit pe caldeu deoarece, i-am spus eu lui, nu este permis iniţiatului Thebelor să vină în carul străin ca oaspete al reginei.

— Până mâine, înţeleptule Thales, mi-a răspuns cu respect caldeul.

Eu, Thales, nu m-am dus în oraş ci, înconjurându-l, m-am dus în pădure şi acolo am petrecut noaptea, sacrificând orele întunericului convorbirii şi evocării celor necesare mie.

XXX

Dimineaţa, splendidele grădini de basm ale reginei Balchis, împrejmuite cu garduri de marmură roz şi udate de sute de bazine – mărgăritare s-au umplut de oaspeţi poftiţi.

Erau aici frumoşii arraini cu priviri fixe din Draida, parcă ochii lor au fost orbiţi de necontenita contemplare a înţelepciunii. Erau urmaşii Dravatei cu pielea arămie-roşie din ţara provenită din mare, la apus de fosta Atlantidă. Erau urmaşii negrilor lemuri din fundul Africii, erau atlanţi cu ochi frumoşi ca la femei; a şaptea generaţie de mongoli care locuiesc în ţara înconjurată de pereţi pe ţărmul mării mari a Lemuriei, erau magii albi din ţara gheţarilor de nord, erau şi caldeii şireţi, cu bărbi lungi.

Luxul şi splendoarea sosirii lor şi îmbrăcămintea lor sunt de nedescris căci ce nu este pe planetă şi ce nu poate găsi sau face înţelepciunea magiei pământeşti! Dar mai luxos şi mai bogat erau îmbrăcaţi înţelepţii reginei Balchis care înconjurau tronul ei de basm, împreună cu câţiva lei din care unul umil şi-a pus capul regesc sub

picioarele mici ale reginei.

Mai trebuie să-ţi spun, Empedocle, despre frumuseţea lui Balchis? Cred că nici gamerodele din Elada n-au visat aşa frumuseţe şi chiar Elena apare, faţă de ea, o femeie obişnuită. Frumuseţea nespusă parcă se întărea dinăuntru cu strălucirea marii înţelepciuni şi mândria mare încorona faţa ei cu o aureolă regească, iar voinţa puternică arunca scântei din ochii ei albaştri ca cerul de miazănoapte. Cu nesaţ a cercetat Balchis pe oaspeţii veniţi, îndreptând cu dibăcie conversaţia spre subiectul ce o interesa, dar în prezent, precum se vedea, nu putea afla nimic interesant, lucru pe care-l trăda încreţitura mâniei ascunse trecută pe faţa ei de marmură.

— Înţelepţilor, a răsunat vocea ei încântătoare, vreau, ca întotdeauna, să încep festivalul meu cu slujba Zeului Soarelui, dar lipseşte încă iniţiatul Thebei, căruia îi aparţine primul loc în acest serviciu. Poate el a întârziat sau, şi în vocea ei s-a auzit o notă de batjocură, înţeleptul Heraclit se teme să nu piardă încă un fiu din moment ce trei iniţiaţi din Theba împodobesc astăzi tronul meu.

— Regină înţeleaptă, binecuvântarea lui Adonai să fie peste tine, a răsunat vocea măgulitoare a rabinului israelit, iniţiatul din Theba va sosi, eu l-am întâlnit ieri pe drum spre cetatea ta minunată. Este un elin înţelept, Thales din Argos.

— Elin, cu atât mai bine, a zâmbit regina. Primii trei oaspeţi au fost egipteni. Mie îmi plac nobilii fii ai Eladei.

Şi iată, încet s-au despărţit rândurile celor invitaţi şi sub evantaiele de pene ale reginei Balchis am apărut eu, Thales, urmaşul Farului Eternităţii, urmaşul dinastiei regale a Atlantidei. Eu nu aveam nicio podoabă pământească deoarece cu mine era înţelepciunea mea.

— Înţeleptul, marele Heraclit, servitorul simbolului veşnic al vieţii, îţi trimite, regină, salutul lui, am spus eu calm, iar eu, Thales, îţi doresc bucuria de înţelepciune a Marii Zeiţe Pallas-Athena, frumoasă Balchis. Lângă mine s-a format deodată un loc larg, pustiu, căci încă niciodată regina şerpilor nu apăruse aşa, chiar printre iniţiaţi. Capul ei mic, încoronat cu coroana din ciudata piatră a Lunii s-a lăsat pe umărul meu. Chiar înţeleapta regină Balchis a îngălbenit uitându-se în ochii regescului şarpe.

— Te salut, înţelept trimis al Thebei, a spus cu o voce tremurătoare, Balchis. Jur pe marea amintire a tatălui meu, a strigat ea, că niciodată încă, eu, regina Sabbei, stăpâna focului pământesc, nu am

văzut asemenea apariţie a unui înţelept. N-am cuvinte pentru exprimarea mulţumirii mele lui Heraclit că te-a trimis la mine pe tine, cel mai înţelept dintre muritori, deoarece când şi cine a auzit ca regeasca poruncitoare a şerpilor ar consimţi să se supună unui om? Spune-mi, înţeleptule Thales, cum ai ajuns la aceasta? Sau acesta este un nou secret al înţelepciunii Sanctuarului din Theba?

— Asta nu este o taină, regină, am răspuns eu liniştit, eu am ajuns la aceasta prin ceea ce tu nu ai.

Balchis s-a uitat mirată în ochii mei:

— Dar ce nu am eu, Thales?

— Sămânţa Iubirii Cosmice, frumoasă şi înţeleaptă regină Balchis, am răspuns eu.

În mulţimea iniţiaţilor s-au auzit şoapte şi toţi parcă involuntar s-au apropiat de mine.

— Iubirea Cosmică? a întrebat regina încruntând din sprâncene. Ce fel de iubire este această Iubire Cosmică? Iubirea pe care n-o cunosc eu, Thales? a spus ea zâmbind şiret. Întreabă măcar pe aceşti trei, şi ea mi-a arătat trei figuri înalte şi posomorâte care stăteau lângă tronul ei, ei sunt fraţii tăi de sanctuar, Thales, întreabă-i pe dânşii dacă înţelege frumoasa Balchis ce-i iubirea!

Liniştit şi senin am privit eu, Thales, în ochii albaştri ai reginei.

— Nu despre astfel de iubire vorbesc eu, Balchis, a fost răspunsul meu. Eu vorbesc despre iubirea faţă de tot ce există, ce respiră şi trăieşte, peste tot ce-şi revarsă lumina şi căldura dumnezeiescul Ra.

— Faţă de tot ce există? a întrebat Balchis, adică trebuie să iubesc şi pământul şi pe negrul meu sclav? – şi râsul de mărgăritar al reginei a răsunat în sală, urmat de suita ei.

Iniţiaţii însă nu au râs, fiindcă înţelepciunea lor a simţit ceva nou în revelaţiunea mea.

— Şi pe şarpe şi pe sclavul tău, regină, am spus eu, căci iată, şarpele este sora ta şi sclavul – fratele tău.

Mânia a sclipit în ochii lui Balchis, dar, deodată, s-a stins.

— Ce fel de învăţătură nouă proclami tu, Thales? a întrebat ea calm, muşcându-şi buzele.

— Asta nu este o învăţătură nouă, Balchis, am răspuns eu. Şi băiatul, când tatăl său îi dă prima dată suliţa, aceasta i se pare nouă, dar ea a ucis deja mulţi. Azi (şi aici am ridicat vocea – iar ea ca un tunet

a răsunat sub bolţile sălii) este vremea de a vesti omenirii sămânţa Iubirii Cosmice. Sămânţa, spun eu, regină, deoarece iubirea va aduce cu sine pe pământul cel măreţ, numele Aceluia care este Taina Cosmică, dar timpul venirii Lui îl ştie numai Unicul.

Încruntând sprâncenele, Balchis a cuprins, cu o privire de foc, toată adunarea.

— Auzit-aţi cineva dintre înţelepţi despre această învăţătură, despre sămânţa iubirii pe care o proclamă trimisul Thebei? – a întrebat ea tare.

Din mulţime a ieşit cu paşi domoli un bătrân înalt cu mustăţi cărunte şi cu o coadă la fel de cărunţă. Sub sprâncenele stufoase avea fixate în mod ciudat două cercuri rotunde şi străvezii prin care, serios şi calm, priveau ochii de o înţelepciune neexplicabilă.

— Eu sunt trimisul ţării Dragonului de la ţărmul mării Lemuriei. Numele meu: Lao-Tse şi sunt slujitorul Unicului Dumnezeu, Dao, autodesăvârşit. Dao, în care se ascunde şi se uneşte tot. Şi trimisul înţelept din Theba, şi tu, frumoasă regină, şi şarpele, şi sclavul negru, şi eu, smeritul slujitor al lui Dao şi întreagă această mare taină a unirii a toate şi în toate se săvârşeşte numai graţie iubirii dumnezeieşti pe care ne-o proclamă înţeleptul elin. Să fie acoperământ Dao asupra capului tău Thales, s-a adresat el mie, căci iată, eu, liniştit azi de venirea ta cea mare, mă voi duce în peştera mea ca să sărut pământul strămoşilor mei, căci simt că atunci când va veni Marele dintre cei Mari, El va chema şi umbra mea iar modestul profet al lui Dao, el celui autoperfect, va veni pentru a-i sluji Lui.

Şi era atâta simplitate frumoasă în inima aceasta şi linişte înţeleaptă încât eu, Thales, m-am aplecat în faţa lui, iar regina Şerpilor a şuierat prietenos clătinând capul ei de smarald deasupra umărului meu. În sală s-a restabilit tăcerea.

— Dar cine sunt cei trei despre care ai vorbit tu, eline? m-a întrebat, palidă, Balchis.

— Pe unul dintre ei îl cunoşti, regină, am răspuns eu liniştit. Este Arraim, de patru ori măreţ, preotul Aurorei, tatăl şi protectorul negrilor.

Mâinile lui Balchis au strâns convulsiv mânerul tronului şi brusc s-a aplecat înainte:

— Tata! a strigat ea înecându-se. Tu l-ai văzut, înţeleptule?

— Îl cunosc şi l-am văzut, Balchis, am răspuns eu.

— Când şi cum?

— Ieri, în pădure, lângă oraşul tău, regină, a fost răspunsul meu. Un foc sălbatic s-a aprins în ochii frumoasei regine.

— Aici, aproape, a repetat ea. Şi nu a poruncit să-mi spui nimic?

— Mi-a poruncit să-ţi spun, regină, că străduinţele tale de a-l găsi şi dorinţa de a-l vedea sunt zadarnice, chiar dacă tu vei răpi focul nu de pe o planetă, ci din toate cele nouă, tu niciodată nu-l vei vedea din moment ce ai călcat poruncile templului Zeiţei Vieţii, îndrăznind să pătrunzi la focul Pământului şi intrând prin aceasta în legătură cu forţele Haosului. AFară de aceasta, tu nu ai avut milă de viaţa preţioasei profete, slujitoarea zeiţei. Frumuseţea şi înţelepciunea date ţi le-ai întrebuinţat ca să arunci în prăpastia căderii înţelepţi iniţiaţi. Iată, Balchis, ultimul legământ al tatălui tău: tu îl vei vedea numai atunci când focul Pământului care arde în tine îl vei preface în flacăra Iubirii Cosmice şi când Măreţul care va veni în lume te va uni pe tine cu tatăl tău.

Brusc şi înfricoşată s-a ridicat regina Balchis de pe tronul ei şi un foc funebru avea în ochii ei albaştri.

— Cu mine, înţelepţii regatului meu! a sunat vocea sa. Regina şi stăpâna voastră este ofensată de venitul necunoscut. El este înşelător. Nu putea fi tatăl meu. Arraim al meu să-mi trimită astfel de cuvinte care mă înjosesc? Să se ridice Stăpânul Focului Pământesc şi să prefacă în cenuşă pe inamicii mei!

Şi înconjurată de vânzătorii tainicelor sanctuare, cuprinsă de un nor de lumină roşie, a început a cânta un cântec sălbatic de blestem, iar slujitoarele ei o secondau. Adunarea s-a cutremurat; am văzut cum iniţiaţii au părăsit sala unul după altul şi în ea am rămas eu, Thales, înţeleptul bătrân Lao-Tse care cu interes trist privea pe regină şi Rabbi Israel, care şi-a acoperit capul cu mantaua şi încet mormăia ceva pentru sine.

Se dărâmase peretele din faţă al sălii şi în locul lui s-a ridicat altul, de ceaţă funebră, ce se ridica grămezi dintr-o beznă. Am simţit apropierea focului Pământului, iar de pe mine regescul şarpe coborî încet şi începu a se învârti într-un dans ritmic lângă tronul lui Balchis, trăgând parcă în jurul nostru, trei cercuri mari. Capul şarpelui, care ardea de o lumină albăstruie, era întotdeauna îndreptat spre peretele de întuneric, iar ochii de rubin erau ca nişte săgeţi ce străbăteau aburii adâncurilor planetei.

Şi liniştit am fost eu, Thales, deoarece mare era puterea sufletului meu. Am văzut alături de figura lui Rabbi Israel cum s-au desemnat contururile a doua spirite: ale Lunii, cu coarnele tiaramei pe cap, şi în spatele înţeleptului atlant Lao-Tse mişuna grămada neagră a duhurilor pustiei. Iar în întunericul ceţei se ridica faţa gigantică de culoare roşie-vânătă a cuiva, se vedeau ochii atenţi şi răi şi se ridica capul acoperit cu limbile de flăcări.

Acesta era Bafomet în persoană, Stăpânul întunericului, Regele Tartarului, Marele Gonit.

Un minut să două ne privi cu ochii plini de răutate iar pe urmă s-a îndreptat spre Balchis, care stătea cu mâinile întinse spre el.

— Nebună Balchis, a răsunat vocea lui asemănătoare cu zgomotul valurilor de foc în craterul vulcanului, pentru ce m-ai chemat? Pot eu să mă lupt cu mine însumi? Iată, Regina Şerpilor s-a răsculat contra ta, nebună Balchis! Eu sunt stăpân al focului pământesc, dar iată spiritele Lunii s-au înarmat contra mea şi eu sunt fără puteri împotriva lor, nebună Balchis! Ce pot să fac eu contra elinului ce nu-ţi place, când binecuvântarea tatălui tău Arraim este peste el? Oare slugile pustiei nu sunt slugile Aceluia al cărui nume este Tăcere, care este unul din Treime, Balchis nebună! Aceasta este pedeapsa ta, deoarece legătura este între tine – sluga mea şi tatăl tău, Arraim, ale cărui picioare sunt pe brazda Aceluia al cărui nume eu nu-l pot pronunţa. Achită-te cum ştii, dar ţine minte că nicio iubire Cosmică nu te va scoate din inima şi mâinile mele.

— Spirit al minciunii şi al negaţiei, am strigat eu fără cutremur ca răspuns la ultimele cuvinte ale Respinsului, să plece Regina Şerpilor, Spiritele Lunii şi Spiritele Pustiei, să rămân eu singur, Thales, purtătorul Farului Eternităţii sacre, cu sămânţa Iubirii Cosmice în inimă şi să începem o luptă groaznică între noi pentru sufletul frumoasei Balchis, fiindcă tatăl ei, Arraim de patru ori măreţ, mi-a poruncit să nu o pierd, ci să o îndrept pe calea Binelui.

Cu mare mirare s-a uitat Spiritul Gonit. Şi iată, faţa lui parcă s-a netezit şi în ochi s-a stins răutatea şi a început a străluci o lumină stranie, de compătimire.

— Viteazule elin, a răsunat vocea lui batjocoritoare, poate tu crezi că în planul existenţei mele se află şi bătăile cu diferiţi viermi omeneşti care cred că sunt înţelepţi numai din cauză că deasupra capului lor arde un semn în forma crucii?

— Oare înţeleptul Heraclit nu ţi-a insuflat ţie că lupta cu mine este luptă în timp? Ai tu destule Manvantara la dispoziţia ta, vierme din Theba, ca să te hotărăşti pentru astfel de luptă? Du-te pe drumul tău, Vierme, şi, cine ştie, cu timpul, când te vei cuminţi, atunci poate vom mai vorbi încă, fiindcă dintre toţi viermii pământeşti tu promiţi să fii mai mult în viitor.

Şi deodată s-a stins focul ochilor lui, s-au spulberat contururile capului şi trupului lui, s-a împrăştiat ceaţa Haosului şi din nou s-a pus la loc peretele sălii. Eu am privit în jurul meu. Clătinându-se ritmic, înainte şi înapoi, se ruga Rabbi Israel; cu capul descoperit, gânditor, pipăindu-şi mica barbă stătea înţeleptul Lao-Tse, iar mai departe, lângă tronul lui Balchis, era culcată în cele mai nenaturale moduri mulţimea ghemuită a înţelepţilor ei. Singură, Balchis, palidă ca moartea, şedea nemişcată pe tronul ei, fixând ochii plini de nebunie în ochii de rubin ai regescului şarpe care, cu şuieratul său, continua dansul magic în faţa ei. Eu am pronunţat o conjurare şi ea, încet, m-a privit din nou, s-a apropiat de mine şi mi-a înfăşurat trupul. Corpurile înţelepţilor lui Balchis au început a da semne de viaţă şi singură, regina, respirând adânc, şi-a acoperit faţa cu mâinile. Tăcerea a durat mult timp. În sfârşit, regina, cu vocea ei întreruptă, a pronunţat:

— Tu ai învins pe frumoasa Balchis, Thales. Du-te şi anunţă lumii întregi biruinţa ta.

— Tu într-adevăr eşti nebună, Balchis! am răspuns eu. Eu n-am învins pe nimeni. A învins tatăl tău Arraim, de patru ori măreţ şi Iubirea Dumnezeiască. Dar dacă tu îţi recunoşti înfrângerea, eu îţi cer atunci să dai imediat libertate celor trei iniţiaţi ai sanctuarului din Theba pe care tu i-ai legat de tronul tău, de frumuseţea ta şi de înţelepciunea ta.

Frumoasa Balchis a dat din umeri:

— Ce nevoie am eu de ei, Thales? a întrebat ea. Ia-i! Dar, spune-mi, eline înţelept, de la tine ai luat apărarea sufletului meu în faţa Stăpânului Focului Pământesc sau în numele tatălui meu?

— De la mine, regină, am răspuns eu, căci ştiu că Iubirea Cosmică tronează în inima lui Arraim şi atunci cum îl va abandona el pe copilul lui să piară? Cine poate să se opună înţelepciunii şi puterii Primului Mag al Planetei?

— Tu într-adevăr eşti înţelept eline, a spus cu voce slabă şi gânditoare Balchis. Iar acum plecaţi de la mine, înţelepţilor, s-a adresat

ea celor trei, şi lăsaţi pe sărmana Balchis în singurătate ca să poată medita despre Iubirea Cosmică, a încheiat ea cu o glumă uşoară.

— Să fie cu tine Dao, suflet rătăcit, a răspuns încet Lao-Tse.

— Adonai să fie binecuvântat. Numele său să trimită sufletului tău zbuciumat pace, a şoptit Rabbi Israel.

— Iubirea Dumnezeiască să-ţi lumineze sufletul, Balchis şi să te întorci în îmbrăţişările părinteşti, i-am spus eu, Thales, tare şi am suflat reginei suflarea înţelepciunii mele.

Deodată, obrajii ei s-au rumenit şi s-au aprins de viaţă şi de forţă ochii ei albaştri.

— N-am să-ţi uit urarea, Thales, a strigat ea. De trei ori am învins sanctuarul din Theba, iar a patra oară tu te-ai răzbunat cu prisosinţă, înţeleptule elin. Dar, îmi este martor Cerul, nu am nicio răutate în inima mea faţă de tine.

Şi iată, noi am lăsat-o pe frumoasa Balchis.

De data aceasta, eu, Thales, am luat de la Rabbi Israel patru cămile şi am aşezat pe trei dintre ele pe cei trei trădători ai sanctuarului pe care i-am eliberat.

Cald, cu binecuvântări reciproce, ne-am luat rămas bun noi trei, neuitând a da suflările noastre ca recompensă Reginei Şerpilor.

La despărţire, înţeleptul Lao-Tse mi-a spus:

— Thales, multe şi nesfârşite sunt ceasurile lui Dao, dar cel mai fericit va fi acela în care eu din nou mă voi întâlni cu tine, nobile elin. Sufletul meu a citit în cartea lui Dao că eu voi fi chemat la Măreţul Măreţilor spre a sluji Lui. Ia aminte, Thales, că nici atunci eu n-am să uit de întâlnirea noastră şi tu îmi vei aminti de ea.

— Şi eu ştiu că nu ultima dată mă întâlnesc cu voi, înţelepţi, a confirmat Rabbi Israel. Într-adevăr, planeta noastră este mică pentru înţelepţi.

Mare a fost bucuria de la Theba când eu, Thales, m-am întors. Cu un fast nespus am săvârşit serviciul divin în templul Isidei şi însuşi Hermes în persoană, de trei ori măreţ, s-a arătat nouă în nori de foc şi m-a încoronat pe mine, Thales, cu razele Iniţierii Supreme. După aceea, Hierofantul Sanctuarului, înţeleptul Heraclit, a coborât focul spaţiului pe capetele trădătorilor aduşi de mine la sanctuar dând sufletele lor în proprietatea şerpilor care au slujit fidel în călătoria mea.

Să fie pacea mea asupra capului tău, Empedocle. În povestirile viitoare tu vei mai întâlni persoanele pe care eu le-am numit astăzi în

povestirea mea.

Thales din Argos.

În grădina Magdalei

Thales către Empedocle, fiul lui Miles Athenianul.

Despre înţelepciunea Marelui învăţător din Galileea.

Ascultă, amicul meu, cu atenţie, căci niciodată o mai ciudată, mai tainică faptă n-a pătruns în urechea unui muritor. O faptă zic eu, Thales, şi nu o legendă.

Pe când Farul din cerul eternităţii a încoronat cu razele sale palida mea frunte, ca semn de mare iniţiat al sanctuarului din Theba, eu, Thales, şi Claudiu Macedoneanul, care s-a învrednicit de aceeaşi treaptă, am primit din mâna marelui Hierofant cupa vieţii şi apoi el m-a trimis în adăpostul tainic al fiului înţelepciunii, la Heraclit, pe care glasul poporului l-a numit întunecatul pentru că el şi învăţătura lui erau greu de pătruns, chiar de neînţeles pentru popor. Câţi ani au trecut de când absorbeam înţelepciunea lui, de câte ori am părăsit ca să ducem oamenilor fărâmiturile ştiinţei rânduite şi de câte ori ne-am înapoiat, nu este necesar a socoti.

Într-unul din acele răstimpuri, când mă găseam sub înfăţişarea unui filosof stoic, te-am găsit şi pe tine, amice Empedocle, pe lângă înţeleptul Socrate şi am legat mai tare firele ce ne uneau de pe vremea azi adormitului oraş sub valurile oceanului, oraş supranumit „Porţile de aur”.

Într-o zi, înţeleptul învăţător ne-a chemat la sine şi ne-a zis:

— Duceţi-vă în lume şi salutaţi în numele meu pe Marele învăţător care vine pe Pământ. Nu vă voi spune unde îl veţi găsi. Înţelepciunea voastră vă va fi călăuză.

— Dar dacă învăţătorul acesta este atât de mare, a spus Claudiu Macedoneanul, de ce, înţeleptule, nu te duci singur în întâmpinarea lui?

— Deoarece, ne-a răspuns Heraclit, eu ştiu cine este El şi ştiinţa mea îmi spune că nu sunt vrednic de întâlnirea cu El. Iar voi nu-L cunoaşteţi, ştiţi numai de la mine că este un Mare învăţător şi nimic mai mult. Numai orbii pot să se uite la soare fără frică.

Pe timpul acela eu ştiam încă să mă supun şi, tăcut, împreună cu Claudiu Macedoneanul, am plecat în lunga noastră cale. A doua zi cămilele ne-au dus spre nord, la sanctuarul zeiţei cu faţa neagră. Acolo, cei din urmă preoţi negri, tăcuţi ca pietrele pustiului, ne-au îndrumat

la centrul cel mai mare către Acela al cărui nume este „Tăcere” şi ţine calculul anilor pierduţi în noaptea vremurilor, incalculabil în calendarul planetelor şi al cărui destin este de a aştepta sfârşitul, pentru a fi ultimul gropar al Pământului. Când Claudiu şi eu ne-am întins în praf în faţa lui, el, mângâindu-ne, ne-a ridicat şi ne-a spus:

— Copiii, L-am văzut când era El prunc, m-am închinat Lui. Dacă fiul meu, Heraclit, v-a trimis la El, duceţi-vă. Acum El seamănă sământa, dar ţineţi minte, copiii, când îl veţi găsi, voi veţi pierde totul.

Nimic mai mult nu ne-a spus fiul stelei de dimineaţă al cărui nume este Tăcere, a cărui fiinţă este taină, a cărui denumire este „Preotul Negrăitului”.

Nimic nu ne-a spus el, numai cu mâna ne-a arătat spre Nord. Din nou am rătăcit prin pustie, n-am vorbit niciun cuvânt, prinzând doar firele magnetice ale înţelepciunii cunoscute de noi. Nu aveam teamă că vom pierde „tot” fiindcă ştiam că ne supunem.

Şi, iată, am ajuns în Palestina, de unde ni se părea că veneau firele magnetice amestecate groaznic cu fluidele urâte ale poporului, slugi ale puterii Lunii. Ne înăbuşeam de intensitatea atmosferei templelor lor unde domnea înţelepciunea falsă, prefăcătoria şi cruzimea. Noi am vorbit cu preoţii lor, oameni şireţi şi bogaţi, întrebându-i dacă sunt între ei învăţători înţelepţi. S-a întâmplat că ni i-au arătat pe aceştia dar, vai, am găsit nu numai oameni proşti dar şi cruzi. Poporul simplu, popor batjocorit, amăgit, ne împărtăşea cu bucurie legendele sale desfigurate de superstiţii şi alterări.

Dar eu, Thales şi tovarăşul meu, Claudiu, am aflat aici răsunetele rasei roşii, reflectate prin razele soarelui Caldeei, desfigurată de neştiinţa sălbatică a preoţilor iudei, mizerabilă moştenire a renegatului şi dementului Hasaraifo. Dar poporul acesta aştepta un învăţător, însă un învăţător în purpură şi aur care trebuia, după părerea lor, să supună Universul sub dominaţia preoţilor lor lacomi. Ei nu ştiau nimic despre învăţătorul care era venit. Am auzit într-o zi de la un iudeu nobil, care s-a născut şi a trăit toată viaţa la Athena, o astfel de povestire:

— „Eu, Nicodim, pot să vă arăt, filosofilor, un om ciudat care trăieşte în peşteră pe malul Iordanului. Duceţi-vă la el şi-i puneţi întrebările care vă interesează pe voi. El este gol şi sărac, ucenicii sunt sălbatici la vedere şi mizantropi, şi numele lui este Ioan. Grăbiţi-vă, căci am auzit că s-a dat poruncă să-l închidă în închisoare pentru

cuvântările lui împotriva preoţilor şi chiar contra împăratului. Totuşi, filosofilor, a adăugat Nicodim cu zâmbet, nu cred că veţi găsi în el ce vă trebuie. Dar de ce, înţelepţilor nu faceţi cunoştinţă cu cei pe care poporul nostru îi numeşte proroci?"

Şi noi am văzut pe acel Ioan. Într-adevăr el era groaznic: un corp plin de păr, lipsit de îmbrăcăminte, slab şi istovit, iar părul şi barba niciodată pieptănate îi cădeau pe umeri şi pe piept. Vocea lui era stridentă şi răguşită. Noi l-am văzut stând pe piatra de pe malul râului în faţa unui popor îngenuncheat. El gesticula cu mâinile; cu furie şi spume la gură blestema şi ocăra. El chema asupra acestei nenorocite turme omeneşti, mânia dumnezeiască; ameninţa pe această jalnică, murdară şi groaznică mulţime care, supusă precum robii, îl asculta cu smerenie. Dar noi, pe capul cărora ardea Farul Eternităţii, am văzut ochii lui strălucitori în care am recunoscut focul sacru al „Fiilor Vieţii" şi am văzut şi firele fluidice în care nu era nimic asemănător cu fluidele omeneşti. Şi eu, Thales, şi Claudiu am plecat capetele noastre cugetând la căile necunoscute prin care Cel Desăvârşit trimite fluidele Sale lumii materiale, căci în faţa noastră, sub înfăţişarea unui învăţător dezgustător, desigur stătea „Fiul Vieţii" şi nu un om.

— Ne-am apropiat de el, Thales, a spus Claudiu. Este oare el ţinta cercetărilor noastre?

Dar eu, Thales, eram mai rece şi mai liniştit decât Claudiu şi raţiunea mea mai puţin caldă şi mai puţin iute era mai mult pământească din cauza aceasta şi mai înţeleaptă.

— Învăţătorul poate fi numai un om Claudiu, am răspuns eu, dar acesta este „Fiul Vieţii".

Noi am aşteptat până când acel ce se numea Ioan a scufundat toată gloata în apa Iordanului şi ea, certată, scuipată şi udă pe corp, dar plină de bucurie în suflet a plecat înspre oraş cântând cântece melodioase. Iar noi ne-am apropiat liniştiţi de prorocul care rămăsese singur pe malul apei murdare şi scăzute a râului. Eu, Thales, am ridicat mâna şi am acoperit ceafa şi spinarea lui Ioan cu un curent de salutări calde din partea sanctuarului şi am pronunţat în limba misterioasă a înţelepciunii oculte o formulă de chemare a „Fiilor Vieţii".

Atunci el s-a întors către noi, iar în acest moment ochii, care mai înainte erau încruntaţi, străluceau de o nespusă blândeţe. În privirea lui nu era nici mirare nici surprindere.

— Ce trebuinţă au fii înţelepciunii pământeşti de la robul lui

Dumnezeu? a răsunat vocea lui liniştită, care cu câteva minute mai înainte tuna de blesteme şi injurii.

— Noi căutăm pe învăţătorul Cel Mare, am răspuns eu, Thales. Noi mergem să-l aducem salutul sanctuarului. Unde îl vom găsi?

Blând şi plin de dragoste se uita la noi „Fiul Vieţii" cu înfăţişarea omenească, Ioan.

— Dar ştiţi voi ce veţi pierde, a spus el, când îl veţi vedea?

— Da, am răspuns noi, dar noi suntem ucenici ascultători ai sanctuarului şi apoi, parcă plânge apa când se evaporă datorită razelor Soarelui? Ea se înalţă sus, pierzând însuşirile ei de apă. Ioan a zâmbit cu bunătate.

— Adevăraţi înţelepţi sunteţi voi, nobili greci, a răspuns el. Cum veţi găsi pe învăţătorul? Mergeţi în Galileea. Cel prea Bun să vă binecuvânteze dându-vă întâlnire cu Iisus Nazarineanul; şi binecuvântându-ne, a plecat.

Eu, Thales, am spus lui Claudiu:

— Opreşte zborul raţiunii tale, Macedonene, căci dacă „Fiul Vieţii" primeşte înfăţişarea unui proroc dezgustător al iudeilor, ce înfăţişare trebuie să aibă învăţătorul? Nu te uita la stele, priveşte pământul, în praful lui trebuie să apară adevărul.

Şi iată că, seara târziu, noi ne-am apropiat de acest adevăr. Ne-am apropiat simplu, pentru că în Lumea Celui Prea înalt totul este simplu. Era seară şi era lună plină. Ni s-a spus:

— Iisus din Nazaret, pe care-L căutaţi, abia acum a sosit în casa lui Lazăr pe care l-a înviat din somnul morţii. Aici este casa aceasta.

O grădină stufoasă înconjura casa. Când noi am intrat, doi oameni ne-au oprit drumul: unul în floarea maturităţii bărbăteşti, grosolan şi întunecat, altul, un adolescent blând cu ochii albaştri şi cu părul lung, ce-l cădea pe umeri.

— Ce căutaţi, străinilor? ne-a întrebat cu brutalitate unul dintre ei.

— Dorim să vedem pe marele învăţător, răspunse Claudiu.

— Învăţătorul n-a venit pentru voi păgânilor, a răspuns supărat iudeul. Voi nu sunteţi vrednici să-L vedeţi. Plecaţi de aici!

— Eu văd că tu eşti un om sfânt şi drept, am răspuns eu, Thales, dar ce-ţi va adăuga ţie învăţătorul la această sfinţenie şi dreptate? Noi suntem păgâni şi sărmani, dar şi dorim să învăţăm ceva de la învăţătorul, cel puţin atât cât să fim şi noi sfinţi şi drepţi ca tine, mare

şi bun bărbat. Atunci adolescentul a tras repede de mâneca chiltonului pe iudeul pierdut ce se uita prosteşte la noi şi i-a şoptit ceva la ureche. Apoi, cu zâmbetul blând, ne-a spus:

— Nu cheltuiţi, mari străini, săgeţile spiritualităţii voastre pentru nimicirea unui sărman iudeu. Luaţi loc pe banca aceasta, am să vă trimit îndată un prieten al nostru căruia îi veţi spune ce vă trebuie vouă.

Noi, obosiţi, ne-am lăsat pe bancă, dar cu mare flacără ardea inima lui Claudiu şi cu lumină divină era pătrunsă raţiunea mea. Noi ştiam că am găsit învăţătorul, căci nu se putea ascunde de ochii unui iniţiat fluviul strălucitor al Eternităţii care se întindea deasupra modestei grădini de măslini din Magdala. Şi iată, s-a prezentat în faţa noastră un bărbat în haină curată, albă, cu pecetea raţiunii pacifice pe frunte, pe care ardea misterios semnul de iniţiere al rasei roşii. El aparţinea sanctuarului care ascundea în sine Asia îndepărtată, de unde a venit de trei ori Cel Mare, unde oraşe întregi sunt locuite de înţelepţi şi unde domneşte semnul triunghiului. Şi am văzut noi că pentru el nu sunt un mister semnele Farului Eternităţii pe care noi le purtam.

El s-a înclinat şi ne-a spus:

— Vă salut, fraţi din Theba. Eu sunt Toma, smeritul ucenic al Aceluia pe care voi îl căutaţi. Povestiţi-mi ţinta călătoriei voastre. Cine v-a trimis?

Şi a decurs convorbirea noastră în limba sanctuarului Lunii. Într-o oră noi am aflat de la fratele Toma tot ce a precedat venirea învăţătorului şi cum şi în ce fel a binevoit El să se descopere Lumii.

O mare şi binecuvântată pricepere ne-a pătruns pe noi, care eram învăţaţi să căutăm „mic în Mare", cum puteam să nu pricepem „Marele în mic"?

— Adevărat, strigă Claudiu, învăţătorul acesta are însuşit în Sine toate prorocirile şi toată mitologia Lumii.

— Şi le-a transformat în adevăr, am spus eu, Thales, sau tu ai uitat, Claudiu, ce ne-a spus marele Heraclit, sau ai uitat cum preotul cel Negrăit, al cărui nume este Tăcere, ne-a povestit închinarea învăţătorului în timpul naşterii Lui? Pregăteşte-te Claudiu a vedea pe însuşi Adevărul.

Toma s-a sculat şi s-a înclinat în faţa mea:

— N-am nimic de zis mai mult fraţilor, a spus el. Înţelepciunea voastră, în adevăr, vă serveşte ca un Far. Mă duc să anunţ învăţătorul.

După ce a plecat, eu, Thales, invocând numele tainic al Negrăitului, m-am scufundat în viziunea viitorului şi mie mi-a fost dat să văd în viziune ceva ce s-a pus la baza întregului trecut. Când am deschis ochii în faţa noastră stătea o femeie încă tânără, frumoasă, cu ochii de gazelă speriată şi cu pecetea unei mari griji pe faţă.

— Străini, vă cheamă învăţătorul, a spus ea încet.

Noi am plecat în urma ei: Claudiu cu grabă, neputând modera elanul inimii înflăcărate, eu, Thales, liniştit, căci raţiunea mea era plină de mare înfrigurare a groaznicei cunoştinţe date mie în scurta privire a viitorului. Purtam frigul întregii lumi cu mine. Aşa am ajuns noi pe terasa luminată de lună. Într-un colţ al ei, în umbra unui măslin, şedea El, învăţătorul. Iată ce am văzut eu, Thales. El era de statură înaltă, mai mult slab decât robust. Un chilton simplu, plin de praf, până jos acoperea umerii Lui. Picioarele desculţe se odihneau pe o rogojină de stuf. Părul şi barba Lui erau de culoare castanie şi pieptănate, faţa slabă şi suptă de marea suferinţă a lumii, iar în ochii Lui am văzut toată iubirea Universului întreg şi am înţeles totul independent de ceea ce mi-a fost descris, ca unui iniţiat, prin înconjurarea duhovnicească a învăţătorului. Claudiu era prosternat la picioarele învăţătorului şi le săruta, făcând să răsune grădina şi terasa de plânsul lui. Mâna învăţătorului era pusă cu dragoste pe capul lui. Femeia care ne-a adus, pe jumătate speriată şi indignată, se uita la mine, Thales, care stăteam liniştit în faţa învăţătorului. Privirea de dezmierdare cerească a iubirii ca încarnată, a suflat asupra mea şi o voce asemănătoare cu vocea Maicii Lumii întregi mi-a spus mie:

— Stai lângă mine, înţeleptule Thales. Spune-mi pentru ce m-ai căutat? Eu nu întreb de aceasta pe prietenul tău, căci lacrimile lui îmi spun totul. Dar tu?

Şi eu, Thales, m-am aşezat de-a dreapta lui Dunezeu, căci frigul întregii lumi era în raţiunea mea.

— Am venit la tine, Negrăitule, am răspuns eu calm, şi Ţi-am adus salutul învăţătorului meu Heraclit, precum şi salutul de la sanctuarul din adăpost. Am venit la Tine ca să pierd totul şi într-adevăr am pierdut chiar totul, căci în mine port „Frigul Marii Cunoştinţe”.

— Dar de ce amicul tău, pierzând totul, acum poartă în sine căldura Marii Iubiri? M-a întrebat El încet.

— El n-a văzut ce am văzut eu, Negrăitule, am răspuns eu.

— Şi tu, înţeleptule Thales, M-ai recunoscut dacă Mă numeşti

aşa pe Mine.

— Nimeni nu poate să te cunoască pe Tine, am răspuns eu. Este posibil a cunoaşte numai ceea ce binevoieşti Tu să arăţi, dar eu nu cer nimic de la Tine, căci eu am pierdut totul şi nu cer nimic…

Şi încet, încet, ca puful de stuf, mâna Lui s-a atins de capul meu. Dar frigul unei prevederi domnea în inima mea şi eu stăteam liniştit.

— Maria, s-a auzit vocea Lui, spune floarea Iubirii Dumnezeieşti care a înflorit în inima ta, cine din aceşti doi Mă iubeşte şi Mă cunoaşte pe Mine mai mult?

Ochii femeii s-au înflăcărat:

— Învăţătorule, cu o voce care abia se auzea, a spus ea, Te iubeşte acela, şi a arătat pe Claudiu, dar acesta… acesta… mi-e frică mai mult… Învăţătorule.

— Chiar iubirea dumnezeiască s-a speriat de suferinţa ta atât de mare, Thales, mi-a spus El. Fericit eşti tu că inima ta este plină de bărbăţie şi eşti în stare să suporţi Frigul Eternei Ştiinţe, al cărui nume este Suferinţa cea Mare.

— Învăţătorule, L-a întrerupt femeia emoţionată, dar acesta, acesta pe care Tu îl numeşti Thales, el este mai aproape de Tine.

Un zâmbet a trecut pe faţa Nazarineanului.

— Drept ai spus tu, Marie, a spus El. Thales este mai aproape de Mine, căci el astăzi a simţit în inima sa ceea ce mai degrabă voi suferi Eu. Dar el este om şi de aceea pe tine te sperie aceasta ce pe Mine mă va răpi la Cer… Aşadar Claudiu, s-a adresat Macedoneanului, tu vei merge după Mine?

— Eu sunt al Tău, învăţătorule, a răspuns Claudiu plângând.

— Am să te iau cu Mine, şi mâna Nazarineanului puternic a stins de pe fruntea lui Claudiu Farul Eternităţii ce ardea pe fruntea lui. Am stins crucea de pe fruntea ta şi am depus-o pe umerii tăi; tu vei duce jugul Meu şi cuvântul Meu în ţările necunoscute. Oamenii nu te vor cunoaşte pe tine şi nu-şi vor aminti de tine. Am să schimb înţelepciunea ta în iubire. La sfârşitul vieţii tale, crucea, pe care Eu o pun acum pe umerii tăi, va fi patul tău de moarte, dar tu vei birui moartea şi vei veni la Mine. De azi, Eu te despart pe tine de prietenul tău Thales. Drumurile voastre sunt diferite. Dar tu, Thales, s-a adresat Cel Negrăit, tu ai pierdut totul, ce să-ţi dau eu în schimb?

— Eu te-am văzut şi am vorbit cu Tine, am răspuns eu calm. Ce ai mai putea să-mi dai încă?

— Într-adevăr este sfinţită înţelepciunea omenească în tine, Thales, şi tu vei veni după Mine.

— După Tine nu pot să vin, am răspuns eu, dar niciodată nu am să mă duc după cei pe care îi voi duce după Tine…

— Fie, a spus cu tristeţe Nazarineanul, du-te Thales. Eu nu sting Farul Eternităţii de pe fruntea ta, îţi întorc termenul vieţii omeneşti numai. Nu-ţi iau înţelepciunea ta, căci ea este sfinţită de Suferinţa cea Mare. Du-o în beznă, înţeleptule. Mergi acum unde te duce Farul tău. Întoarce-te la învăţătorul tău şi spune-i lui că-l poruncesc să aştepte până ce Eu voi veni din nou. Tu să nu te duci la acela al cărui nume este „Tăcere" căci Eu sunt totdeauna cu el.

Vezi pe învăţătorul tău şi apoi întoarce-te aici şi aşteaptă sfârşitul Meu căci numai sfârşitul Meu va scoate din fiinţa ta groaznicul frig al marii ştiinţe.

Şi eu, Thales din Argos, m-am sculat şi, lăsând pe Claudiu la picioarele Nazarineanului, m-am închinat Lui şi, încet, am coborât de pe terasă. În drum am întâlnit un grup tăcut de ucenici în care era şi acela care mă întâmpinase cu brutalitate. El s-a despărţit de grup şi, apropiidu-se de mine, a zis:

— Stăpâne, dacă te-am ofensat, iartă-mă. În ochii lui se vedea şi în prezent duşmănia şi răutatea.

— N-am nicio jignire în inima mea, iudeule, am răspuns. Stinge duşmănia care arde în ochii tăi cu iubirea învăţătorului tău. Noi ne vom mai întâlni amândoi atunci când suferinţa ta va fi mai mare decât a mea. Dar până atunci… bucură-te de înţelepciunea marii zeiţi Pallas-Athena, bucură-te, căci ea, în marea sa înţelepciune, mi-a destăinuit că între spinii coroanei învăţătorului va fi şi spinul tău, spinul marii trădări a Negrăitului.

Ca muşcat de şarpe s-a retras de la mine iudeul. Cu frică s-au dat la o parte din faţa mea ucenicii, eu care duceam groaznicul frig al marii ştiinţe în inima mea care murea. Numai Toma şi cu un alt ucenic mai tânăr au venit după mine până la ieşirea din grădină. Aici Toma s-a închinat în faţa mea şi a spus în limba ocultă:

— Marea înţelepciune a sanctuarului din Theba este acum sfinţită cu lumina Negrăitului, Thales. Eu mă închin hrănitoarei mele, căci prin ea noi suntem fraţi.

Eu stăteam liniştit, iar tânărul ucenic s-a apropiat cu timiditate de mine, zâmbind:

— Eu simt suferinţa ta neţărmurită, Thales, şi mi-e milă de tine. Ia acest trandafir din grădina Magdalei, să-ţi încălzească puţin inima ta îngheţată de durerea prevederii şi iubirea mea să-ţi aducă putere. Nu respinge darul meu Thales, căci trandafirul acesta a fost rupt de învăţătorul nostru şi noi amândoi suntem ucenicii Lui…

Am luat trandafirul, l-am sărutat şi l-am ascuns la pieptul meu răspunzând:

— Pentru iubirea ta îţi dau în schimb vechea mea pace, căci nu o mai am în inima mea. Ea este pe lângă mine, ia-o. Ne vom revedea şi am să-ţi indic locul adăpostului, pentru ca să poţi vizita pe învăţătorul meu, Heraclit, pentru că eu văd că vieţile voastre – a ta şi a lui – se întâlnesc într-un punct al Marelui Proclamator al înţelepciunii, al Stelei de dimineaţă şi al Marelui Apostol al Negrăitului. Dar tu te înşeli, că eu nu sunt ucenicul învăţătorului Tău, eu nu pot să fiu, căci eu nu ştiu cine este El.

Şi am părăsit Palestina.

Sosind la adăpostul tainic, am găsit pe învăţătorul meu turbat, care, văzându-mă, s-a repezit la mine spunând:

— O, Thales, inimile noastre sunt legate cu lanţurile duhurilor vieţii, dar ce frig de moarte vine de la tine? Înţelepciunea mea nu a putut pătrunde peste cercul Marelui învăţător şi eu nu ştiu nimic ce s-a petrecut cu tine. Povesteşte-mi tot, Thales!

Eu, stând lângă coloană, încet i-am povestit totul. Am văzut atunci pe marele Heraclit prosternat la picioarele mele.

Te salut, Thales din Argos, înţelept elev al meu care a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu, a strigat el. Mulţumesc pentru crucea mare a aşteptării pe care tu mi-ai adus-o de la El, Negrăitul. Fie voia Lui…

Şi eu, Thales, l-am părăsit fără regret pe învăţătorul, căci ce mai putea fi pentru mine această părăsire, pentru mine care purtam cu înfrigurare groaznica prevedere în sufletul meu?

Am navigat până în Elada şi acolo, în liniştea sanctuarului lui Pelion, muntele din Thesalia, am chemat pe zeiţa Pallas-Athena. Şi ea, strălucitoare, a venit la mine în liniştea nopţii reci, la rădăcina palatului sfânt.

— Am auzit chemarea ta, înţeleptule fiu al Eladei, dragul inimii mele, a spus Zeiţa, ce doreşte fiul înţelepciunii de la Maica lui?

Atunci eu din nou am povestit tot ce s-a petrecut cu mine. Gânditoare Ea m-a ascultat şi mâna înţeleptei Maici s-a aplecat pe

fruntea mea rece.

— Știu, Thales, ai venit la Mine ca să-mi spui că te desparţi de mine, a spus Ea. Fie, fie, fie… tu, care ai şezut de-a dreapta lui Dumnezeu, nu ai loc la picioarele mele. Dar Thales, cine ştie dacă nu vei găsi acolo şi părticica Mea, atunci când se va împlini groaznica prevedere? Cine ştie dacă nu vor sclipi ochii Mei sub vălul ce acoperă chipul vreunei femei evree? Cine ştie Thales? Este mare înţelepciunea ta, fiu al Eladei, dar noi, locuitorii cerului, ştim mai mult decât tine. Tu ai lăsat pe Claudiu la picioarele Negrăitului, dar de unde ştii tu că nu am şezut eu la aceste picioare mai înainte, încă de pe vremea când răsăritul vieţii era aprins asupra planetei noastre? Priveşte Thales – şi înţeleapta zeiţă mi-a arătat Calea Lactee – câte grădini ale Magdalei sunt împrăştiate în Palestina Cerească! De ce nu aş fi putut fi o modestă Marie în ele? Gândeşte-te, ai destul timp, înţeleptule şi iubite fiu al meu, fiul iubirii Mele, al Eladei, care a şezut de-a dreapta lui Dumnezeu; iată eu primesc abdicarea ta, căci prevăd o abdicare şi mai mare în inima ta. În adevăr, nu poţi să te duci după El!

Şi zeiţa, încet, a atins trandafirul cu mâna, trandafirul a înflorit din nou iar iubirea a înviat, ca un val fierbinte a ţâşnit din inima mea, dar întâlnind marele frig al prevederii, iubirea s-a topit.

A plecat zeiţa, iar eu am rămas singur cu gândurile mele sub umbra platanului. Am rupt legătura cu înţelepciunea, am rupt legătura cu zeii, rămăsese să rup legătura ultimă, cu omenirea. Şi eu, Thales din Argos, liniştit m-am dus spre această ultimă ţintă.

Din nou am venit în Palestina. Aici, sub vălul unui arab nobil, am întâlnit pe acela care purta numele de „Tăcere", care s-a închinat copilului Iisus şi care guverna altă dată înţelept, rasa neagră. El nu s-a mirat că nu i-am dat lui – Celui Mare – închinarea cuvenită, căci toate tainele erau descoperite lui. Privirea lui care, liniştită, urmărea lanţul Manvantarelor, cu compătimire era îndreptată spre mine.

— Thales din Argos, a spus el, eu te văd pe tine păşind pe potecă străină. Tu, care ai purtat Farul Eternităţii pe fruntea ta, te vei întâlni cu mine în beznă şi ne vom urca încă, în numele Aceluia de-a dreapta căruia tu ai şezut în modesta grădină a Magdalei.

Amice Empedocle, trebuie oare să-ţi repet ceea ce tu ştii deja despre marea trădare şi despre răstignirea Dumnezeului de către omenire?

Nu, n-am să-ţi repet aceasta, am să-ţi spun doar că la picioarele

Crucii am fost eu, Thales, împreună cu domnitorul rasei negre şi că pe noi cu dragoste nespusă s-a odihnit privirea muribundă a Dumnezeului răstignit. Şi privirea aceasta a topit frigul ştiinţei mele şi a scos lanţul de gheaţă de pe inima mea, dar nu mi-a schimbat hotărârea înţelepciunii mele. Şi în grădina modestă unde a fost îngropat El şi a înviat, am întâlnit o femeie evreică, modestă, de sub al cărei văl curat m-au privit ochii zeiţei Pallas-Athena. Numele ei era Maria. Şi încă un alt nume mi-a comunicat tânărul ucenic al Răstignitului, Ioan, dar buzele mele păstrează taina acestui nume. Şi l-am văzut pe acel ucenic, acela care mi-a vorbit brutal în grădina Magdalei. Fugea plin de sudoare, cu ochii scoşi din orbite. De groază şi cu spume la gură, răcnea ca un animal rănit şi văzându-mă pe mine, a căzut în praf, strigând:

— O, înţeleptule, stăpâne, ajută-mă pe mine, căci L-am trădat şi suferinţele Lumii întregi sfâşie inima mea!

Şi eu, Thales, tăcut i-am dat frânghia şi i-am arătat un copac din apropiere. El a strigat ca o fiară şi apucând frânghia a alergat spre copac. Eu priveam liniştit cum în faţa mea, prin el, primea moartea întreaga omenire urâtă de mine.

Ucenicii Răstignitului m-au rugat să rămân cu ei, dar eu, Thales, i-am părăsit şi, ducându-mă la acela al cărui nume este „Tăcere”, i-am spus:

— Rege şi Tată, iată, eu, Thales din Argos, fiu al Eladei libere, iniţiat în gradul cel mai înalt al sanctuarului din Theba, urmaş al dinastiei sfinte a oraşului „Poarta de aur”, azi abdic de la tine, Rege şi Tată, abdic de la omenire. Înţelepciunea mea mi-a descoperit că Stăpânul ştiinţei cereşti primeşte astăzi duhul meu. Lasă-mă, Rege şi Tată!

Şi el m-a lăsat, căci aceasta era binecuvântarea Răstignitului. Mulţi ani după aceasta, am întâlnit pe calea soborului meu, o flacără de lumină omenească. Acesta era prietenul meu Claudiu. Cu cât entuziasm mi-a povestit cum a fost el răstignit pe cruce în numele lui Iisus şi cum El singur l-a ajutat să se ducă pe calea chinurilor. Atunci nu mai aveam frigul neliniştitor în inima mea şi i-am spus:

— Te salut, Claudiu Macedoneanul, înţeleptul ucenic al raţiunii omeneşti şi copilul iubirii omeneşti. Cum să nu te salut, sărmanul Duh al Stihiei, pe tine, Lumina omenirii, omenire care a dat spre răstignire pe Dumnezeul său. Crezând că L-a servit pe El, a dus la răstignire şi

chinuri pe maica Sa şi pe surorile Sale. O, omenire jalnică şi crudă chiar în dorinţa de a sluji pe Răstignitul Mântuitorul tău! O, copiii ai Pământului, cum puteţi fi voi abia nişte sărmani pui de porumbel?!

Şi, fericit de despărţirea mea de această omenire blestemată, eu, Thales, în furtună am zburat departe, iar sărmanul mănunchi de lumină omenească, în urma mea îmi făcea semnul crucii.

— Fă crucea, dar crezi tu că Farul Eternităţii care arde pe fruntea mea nu a fost mai curat decât crucea ta, cruce pe care ai pătat-o cu mare trădare? Eu am primit această cruce nepătată de crima ta groaznică şi de nimic omenesc, căci nici însăşi Sfinţenia voastră omenească nu va păta splendida şi nobila lumină a Elementului!

Să fie cu tine pacea Domnului Răstignit, dragul meu Empedocle!

Thales din Argos

Maria

Către Empedocle, fiul lui Miles din Athena:

Bucură-te de înţelepciunea Etern-Tinerei-Fecioare Maria!

Empedocle, odinioară eu nu am găsit de cuviinţă să-ţi comunic că n-am părăsit Palestina imediat după ce întâlnirea din grădina Magdalei a umplut inima mea de frigul enorm al unei viziuni înfricoşate.

Eu, Thales, am simţit cu toată fiinţa mea că adâncurile tainei unirii între catapeteasma de foc şi manifestarea existenţei din Cosmos nu sunt încă bine însuşite de înţelepciunea mea, că taina împărăţiei lui Dumnezeu în chip de om nu poate fi concepută de mine până când eu n-am să înţeleg izvorul vieţii care a produs în lume acest dumnezeiesc trup.

Simţeam necesitatea să pricep aceasta căci înţelegeam cât de înfricoşător a fost frigul marii viziuni care a îngheţat inima mea. Dar abisul înţelepciunii care s-a ivit pe drumul meu cosmic trebuie să fie cercetat pe deplin. Marele Iniţiat nu putea să rămână la jumătatea drumului.

Drumurile şi deşerturile au fost încurcate, străzile Nazaretului în care eu, Thales, am păşit în templul tainicului răsărit al Selenei, strâmbe şi pline de praf. Casele mici ce adăposteau populaţia paşnică erau înconjurate de măslini. Eu, Thales, nu aveam nevoie să întreb despre drum, deoarece am văzut un stâlp de lumină albă-albăstuie care se ridica deasupra unei căsuţe mici, lumină care se ridica drept în

cer şi se pierdea acolo în drumurile stelare. Aceasta era o lumină deosebită, proprie izvorului unei vieţi mari, lumina zeităţii feminine, lumina care împodobea capul Etern-Tinerei-Fecioare-Maria din Atlantida şi care înconjura apariţiile Dumnezeieşti: Isida din Theba.

Încet, dar hotărât, am bătut la uşa acestei căsuţe şi uşa s-a deschis îndată, iar pe pragul ei s-a ivit o femeie înaltă ale cărei forme se pierdeau în cutele unei rochii albastre, simple. Faţa ei era acoperită cu un văl gros, de producţie feniciană.

— Ce doreşti tu, călătorule? a şoptit vocea ei de un timbru jos, care a reînviat imediat în memoria mea sunetul tremurător al coardelor de argint ale sistrumului din templul Dumnezeieştii Isis.

— Eu sunt un străin, Maică, am răspuns eu. Caut un adăpost unde să mă odihnesc şi să mănânc ceva.

— Este în obiceiul copiilor lui Adonai a primi un călător în oră aşa târzie? Eu sunt numai o sărmană văduvă, străine, s-a auzit un răspuns. Învăţătorii şi sinagoga condamnă pe femeile singure care primesc pe pribegi şi eu sunt singură, deoarece fii răposatului meu soţ lucrează pe câmp în apropierea Betleemului la nişte saduchei bogaţi, iar Unicul meu fiu – aici femeia s-a oprit – a plecat la Ierusalim. Dar n-am curaj să te refuz, călătorule obosit, şi dacă o cană cu lapte de capră şi o turtă de orz te vor îndestula, atunci…

— Atunci eu voi chema binecuvântarea lui Dumnezeu asupra Ta, Maică, am spus eu.

— Tu ai vorbit cu El? Ce face? şi Ea s-a apropiat tulburată de mine, dar, deodată, s-a oprit.

— Iartă-mă, călătorule, iartă pe o mamă care este îngrijorată pentru Unicul ei Fiu. Intră, odihneşte-te şi mănâncă.

Şi eu, Thales, am intrat în modesta locuinţă a Maicii Domnului.

Două bănci, o masă, un pat sărăcăcios de stuf în colţ, un fus lângă o fereastră strâmbă, un opaiţ vechi pe o policioară în colţ, iată toată podoaba „noului templu” în care am intrat eu, Thales.

În grabă, femeia a pus pe masă o cană mare de lut, plină cu lapte şi o turtă neagră din pricina cărbunilor ce se lipiseră pe ea şi, închinându-se, a spus:

— Primeşte călătorule şi gustă pâinea noastră.

M-am închinat şi eu şi stând la masă am privit cu privirea pătrunzătoare pe femeia ce stătea în faţa mea şi-am spus:

— Binecuvântată fie pâinea Ta, Maică, dar din laptele Tău eu am

băut deja…

Femeia a ridicat capul:

— Tu ai mai fost cândva la noi, străine? a întrebat Ea.

O nouă, înfricoşată enigmă a facerii Negrăitului m-a privit prin ochii acestei femei, dar eu, Thales, marele iniţiat al Thebelor, care poartă simbolul Farului Eternităţii pe frunte şi frigul marii viziuni în inimă, eu să mă retrag din faţa tainei existenţei? Mi-am încordat puterile şi am înconjurat pe femeie cu căldura înţelepciunii mele care ascundea răsuflarea Maicii Isis. Femeia a tresărit şi s-a aşezat pe bancă în faţa mea.

— Tu ai chemat binecuvântarea Domnului asupra casei mele străine, a spus Ea, aşa este, căci eu imediat am simţit liniştea în inima mea. Tu ai văzut pe Fiul meu şi ai vorbit cu El?

— Da, eu L-am văzut şi am vorbit cu El, Maică, şi El m-a binecuvântat. Ce înseamnă binecuvântarea mea, a unui vierme sărman, pe lângă binecuvântarea lui Dumnezeu asupra casei Maicii Lui Iisus, Dulgherul din Nazaret, în comparaţie cu binecuvântarea Lui?

Femeia a tresărit din nou:

— Tu ai crezut în El, străine? El te-a luat în mijlocul ucenicilor Lui? a întrebat Ea încet, dar întrerupt.

— Nu Maică, am răspuns eu. Eu n-am crezut acum în El, deoarece eu L-am recunoscut şi nu pot să fiu discipolul Lui, ci până azi şi în veci voi fi numai rob umil al Lui.

— Ciudate sunt vorbele tale, străine, a rostit după o tăcere femeia, însă pe faţa ta eu citesc înţelepciunea şi suferinţa enormă, iar inima mea, inima sărmanei şi umilei văduve, te compătimeşte şi mă atrage spre tine. Spune-mi, înţeleptule străin, cum socoteşti tu, cine este Fiul meu?

— Dar cum socoteşti Tu, Maică, cine este Fiul Tău?

Femeia a oftat şi a început a aşeza cu degetele colţurile vălului Ei.

— Tu, străine, a zis Ea, parcă ai adus aici suflarea Fiului meu… El parcă este aici şi inima mea este plină de încredere faţă de tine. Toată viaţa mă chinuie întrebarea pe care mi-ai pus-o, crezi tu, străine? Câteodată dezlegarea ei mă îngrozeşte. Cine este Fiul Meu? Parcă Eu ştiu, străine? Este în stare raţiunea slabă a unei femei să priceapă tot ce s-a întâmplat pe drumul vieţii mele modeste?

Şi, cu şoapte auzite şi întrerupte, femeia a început a-mi povesti

despre copilăria ei curată, despre minunatele voci nevăzute care neîncetat îi şoptesc cuvinte stranii şi minunate, despre visele Ei neobişnuite, despre arătarea luminosului tânăr cu aripi care I-a vestit Ei vestea cea bună, despre căsătoria Ei curată şi despre feciorelnica naştere a Fiului când I s-au închinat Acestuia trei bărbaţi cu aspect regesc.

— Ei semănau cu tine, a spus femeia, nu la faţă, dar cu pacea cea mare care porneşte de la ei şi prin înţelepciunea pe care o văd şi la tine. Dar pe faţa lor n-au fost cute de mare suferinţă, străine călător necunoscut.

— Dar ce-a fost mai departe?

Şi din nou au curs povestiri despre înţelepciunea timpurie a copilului minunat, despre minunile ce se făceau lângă El şi de El personal, despre marea iubire a Lui faţă de tot ce există… Numai una nu înţelegea parcă femeia aceasta. Negrăita Iubire Cosmică pe care Ea o pune singură în cuvintele Ei vorbind despre Fiul Ei şi, în agitaţia vorbirii, Ea a dat la o parte vălul de pe faţa Ei şi, fie binecuvântat numele Etern-Tinerei-Maici-Fecioare, eu, Thales, am văzut frumoasele trăsături ale feţei şi ochii ai căror adâncime a împrăştiat îndoielile mele, dar parcă au adâncit bezna enigmei ce se desfăşura înaintea mea.

— Maică, am spus eu, oare nu ştii că Fiul Tău este Mesia Cel prezis de proroci şi de Moise? Dar se prea poate, am adăugat eu încet, poate şi mai mare decât Mesia. Femeia s-a uitat la mine speriată.

— Dar… Dar El este un om, străine, a şoptit Ea uimită.

— Dar şi Tu eşti o simplă femeie, Maică, am răspuns eu şi Tu cu nimic nu Te deosebeşti de surorile Tale, ori poate, maică, nu mi-ai povestit tot?

Femeia, cam stingherită, a plecat capul.

— Numai un lucru, a spus Ea, tulbură inima mea. Eu sunt o evreică foarte credincioasă care împlineşte cu stăruinţă tot ce este prescris de lege şi de învăţătorii noştri, dar visele mele mă neliniştesc…

— Eu sunt tălmăcitor de vise, Maică, din Egipt, am spus eu repede. Povesteşte-mi visele Tale şi eu voi încerca să le tălmăcesc.

— Aşa?! a exclamat bucuroasă femeia, binecuvântată fie venirea ta, străine. Poate tu vei ridica greutatea necunoaşterii de pe sufletul meu. Şi sfios, parcă ruşinată, Ea a început a-mi povesti visele Ei. Din primele Ei cuvinte aurora marii înţelegeri s-a aprins în capul meu. În

faţa privirii mele spirituale au trecut, în zgomotul Stihiilor cosmice şi în suspinele lumilor ce se năşteau, tablourile de nedescris şi grandioase ale vieţii Atotputernicei Mari Zeiţe care hrănea cu pieptul Ei Cosmosuri, călcând cu putere, cu Dumnezeiescul Ei călcâi dărâmăturile vechilor zei care orânduiesc viaţa beznelor întunecate, a Haosului. Zeiţa care asculta rugăciunile a sute de bilioane de ţări, de popoare, de oameni, de evoluţii, Zeiţa care porunceşte legiunilor de duhuri luminoase, cu priviri strălucitoare de la care fuge Stăpânul întunericului, Zeiţa care a auzit vocea mea, a marelui slujitor al templului-Etern-Tinerei-Maici Fecioare şi mi-a fost dat mie, lui Thales, a asculta aceste povestiri de pe buzele tremurătoare ale unei simple, sărmane şi modeste văduve a unui dulgher din Iudeea.

— Spune-mi, Maică, am întrebat eu, ai spus Tu cândva despre visele Tale, Fiului Tău?

— Am spus, a răspuns Ea abia auzit.

— Şi ce-a răspuns El, Maică?

— Straniu a fost răspunsul Lui, a zis Ea. El mi-a spus dezmierdător: „Uită-le, deocamdată, minunatele Tale viziuni!”

— Dar nu este niciun păcat în ele deoarece sunt de la Dumnezeu iar El a spus: „Când se va termina crucea ta, Maică, crucea pe care ai luat-o pentru Mine, Tu Te vei întoarce în viaţa viziunilor Tale”, dar ce înseamnă asta Eu nu ştiu.

— Spune, Maică, am continuat eu, nu ţii Tu minte dacă am figurat şi eu în viziunile Tale?

Femeia m-a privit cu atenţie şi gânditor a îndreptat privirea Ei spre colţul întunecat al colibei.

— Când tu ai intrat aici, străine, încet eu am simţit că nu-mi eşti străin Mie, dar până în prezent în zadar răscolesc memoria Mea… dar, stai… şi deodată Ea s-a uitat la mine cu privirea Ei fără margini:

— Ce au însemnat cuvintele tale că tu ai băut deja din laptele Meu?

Ea s-a ridicat din locul Ei fără să înceteze a mă privi cu acea privire în care ardeau miriade de lumini. M-am ridicat şi eu, Thales, înţelegând că s-a apropiat marele şi înfricoşatul moment al biruinţei Luminii asupra întunericului, a Spiritului asupra Materiei, a Cerului asupra Pământului, a Zeiţei asupra Femeii.

— Stai, Mi-am adus aminte, a spus fără grabă femeia şi încet au răsunat din colţurile camerei sunetele gingaşe ale sistrumului şi

clopoţeilor de argint. Văd… Templul… şi Eu… şi tu, prosternat la picioarele Mele, marele Meu slujitor… alt templu… şi iar tu, mare şi înţelept… bei laptele Meu, Thales, marele Meu rob…

Parcă nişte acorduri răsunătoare au ieşit din gura Ei şi în acest moment am căzut la picioarele Marei Zeiţe Isis care luase chip de om.

Mult am stat eu, Thales, prosternat, neîndrăznind să ridic capul, deoarece m-am socotit nedestoinic a privi faţa Zeiţei care se redeşteaptă.

Iar sunetele frumoase ale melodiilor pământeşti le auzeam crescând şi numai din când în când mi se părea că în ele domină acum măreţ un sunet de tristeţe şi de durere, parcă întreg Cosmosul se jeluia lui Dumnezeu de orfelinajul după plecarea, nu se ştie unde, a Zeiţei-Mamă.

— Ridică-te, Thales, ridică-te iubitul meu slujitor, s-a auzit asupra mea vocea Zeiţei. Ridică-te şi stai. Uită Cerul, căci aici tu nu eşti pentru Cer, ci pentru Pământ.

Şi eu, Thales, m-am ridicat şi m-am aşezat. Totul era ca şi mai înainte: şi coliba, şi colţul întunecat, şi femeia îmbrăcată în haina aspră şi închisă cu vălul pe faţă.

— În adevăr, minunată este soarta ta, Thales, a continuat Isis-Maria. Când te-am hrănit cu laptele Meu, Eu însămi nu am ştiut că ţie îţi este sortit a juca un rol în viaţa şi faptele Mele, că o să apari tu în momentul când trebuie să se sfârşească visul Meu pământesc, dar el s-a terminat şi acum ştiu că ceasul pentru care am venit pe Pământ este aproape. Tu ştii despre care ceas vorbesc Eu, Thales, acela este ceasul din previziunea ta, care a îngheţat inima ta înţeleaptă şi plină de bărbăţie. Fiu al Eladei, se apropie jertfa cea mare şi azi am înţeles ce înseamnă sabia ce trebuie să treacă prin inima Mea, despre care au vorbit prorocii când Eu am păşit pentru prima oară pe treptele Templului lui Adonai. Înfricoşat lucru este, Thales, de a avea aici, pe Pământ, inima unei mame iubitoare şi încă şi mai înfricoşat lucru de a fi luminată de conştienţa Dumnezeirii. Iată, dar, despre ce Cruce Mi-a vorbit Mie Acela pe care îl socotesc Fiul Meu. Iată de unde este această mare iubire care leagă inima Mea cu ivirile Negrăitului.

S-a aşternut tăcerea. Capul Zeiţei Isida era aplecat, gândurile Dumnezeieşti se învârteau în jurul frunţii Ei acoperite.

— Thales, a continuat Ea, încet, Ţi-a revelat ţie înţelepciunea ta de ce sub acoperământul acesta nimeni, aFară de cei trei şi azi tu,

neofitul Egiptului, nu cunoaşte pe Zeiţa Mamă? Dumnezeiescul Meu Fiu trebuia să vină pe pământ ca om deoarece numai un om poate salva omenirea, din această cauză a trebuit să se nască dintr-o mamă pământească şi nimic nu trebuia să tulbure mintea şi văzul omenesc la ivirea lui Dumnezeu în chip de om. Şi iată, Eu, după voia Negrăitului, am luat chip de om şi încă am consimţit chiar să dau conştiinţa mea, schimbând-o cu conştiinţa unei femei simple, pământene, până când voi avea nevoie de puterea şi forţa unei Zeiţe pentru a îndeplini misiunea ce mi s-a încredinţat. Şi azi, Eu nu voi da putinţă nimănui să observe deşteptarea Mea, ci voi rămâne o simplă Maria, până la sfârşitul zilelor mele pământeşti care nu se va deosebi cu nimic de sfârşitul oricărui om. În viaţa fiecărei Fecioare-Maici care se naşte îndeplinind înalta-l misiune, este absorbită de tristeţea şi mâhnirile a toate născute de Ea şi pentru acest moment este nevoie de toată puterea şi de toată înţelepciunea Ei ca să rămână într-adevăr Maica a toate cele ce există, căci numai pentru Dumnezeu înţelegi întreaga iubire a lui Dumnezeu care până atunci dormitează pe câmpiile Raiului Celui Prea înalt, în grădina Maicilor Dumnezeieşti.

Când acel înfricoşat moment va veni, tu să fii acolo, Thales, lângă Mine. O, nu ca să mă ajuţi, deoarece Mie nu-Mi va ajuta nimic şi nu trebuie să fiu ajutată, dar pentru ca, mare în înţelepciunea ta, să devii şi mai mare de la privirea a doua jertfe Dumnezeieşti…

Iar în prezent încordează, Thales, înţelepciunea ta şi evocă în faţa Mea imaginea Fiului Meu, deoarece Eu, redeşteptată din somn, am nevoie de îmbărbătarea din privirea Lui. Eu singură nu am dreptul de a ieşi cu ceva din drepturile unei femei obişnuite pământene.

Şi eu, Thales, m-am ridicat şi poruncitor am chemat şi am ordonat duhurilor viclene ale reflexului să trimită imaginile noastre în spaţiu, iar împreună cu ele am trimis şi săgeţile de foc ale gândurilor mele. Ca viforul au început a se învârti în jurul nostru reflexele drumurilor, ale câmpiilor, ale grădinilor şi satelor… s-au cutremurat şi s-au oprit, şi iată, noi am zărit un măslin singuratic în mijlocul câmpiilor înverzite. Câţiva oameni liniştiţi erau adormiţi lângă copac. Unul şedea aplecat pe o piatră, nu departe. Acesta era El, Fiul lui Dumnezeu, care cu o dezmierdare lină, adevărat dumnezeiască, a privit pe Maica Sa.

— Binecuvântarea Tatălui să fie cu Tine, Maica mea înţeleaptă, a zis El, se împlineşte ce a fost dat din Veac Pământului acesta. Vino la

Ierusalim, Maică, se apropie ţinta drumului nostru, de Cruce… şi privirea Lui Dumnezeu s-a oprit la mine.

— Tu ai îndeplinit tot ce trebuia să faci, înţelept fiu al Pământului, a spus El. Termină calea călătoriei tale pământeşti deoarece aşa de mari taine ce ţi s-au descoperit ţie fac Pământul neputincios a te purta mai mult, Thales. Eu văd pe spinarea ta aripile care se deschid, fiu al Eladei şi tu vei zbura de la stea la stea şi semnul Crucii Mele îl vei duce la marginile Creaţiunii, propovăduind Numele Meu şi Numele Maicii Mele.

El a întins mâinile Lui, a binecuvântat şi viziunea a dispărut.

Şi din nou eu m-am prosternat în faţa Maicii Isida.

— Mare Maică, am spus eu, tot ce nu am eu şi tot ce voi avea, tot aduc la picioarele Tale, mare Maică a tot ce există, căci totul este dat de laptele Tău. Dar frigul marii viziuni a îngheţat inima mea şi iată, eu văd că sunt sărac şi nu am nimic şi nici nu am nevoie de nimic.

Maica Isis-Maria, cu iubire S-a atins de mine:

— Scoală-te, Thales, clipa aceasta a marii suferinţe, Eu am prevăzut-o în sanctuarul din Theba, închinat Mie. Ridică-te, slujitorul Meu, robul Negrăitului; ceea ce a spus Fiul Meu trebuie să se împlinească, dar niciodată, niciun fel de aripi nu te vor îndepărta de la iubirea şi de la suflarea Mea; dar acum, pleacă la drum, înţelept fiu al Eladei. Noi încă o dată ne vom întâlni la picioarele Crucii Fiului Meu.

Şi eu am plecat. Şi erau tăcute câmpiile, şi erau tăcute drumurile, şi încet Selena îşi trimitea lumina ei slabă, şi toate acestea se oglindeau în reflexe reci în inima îngheţată a călătorului singuratic ce purta în pieptul lui înfricoşata înţelepciune a viziunii.

Şi numai undeva, în înălţimile albastre, sub bolta înstelată, au răsunat coardele sistrumului nevăzut, parcă Îngerii Celui Negrăit păzeau pacea Maicii Isis întrupată, înăbuşindu-l durerea cu aripile lor.

Pace ţie, Empedocle!

Thales din Argos

Ahaşver

Thales din Argos către Empedocle, fiul lui Miles din Athena.

Bucură-te de binecuvântarea Domnului Răstignit!

Am să-ţi povestesc, Empedocle, o mare faptă despre acela care a pornit la drum în ziua fatală a răstignirii Domnului şi care călătoreşte până se va îndeplini tot ce a prorocit Răstignitul despre ultimele zile ale planetei.

Largă era calea pe care se urca jertfa Dumnezeiască la Golgota, căci totdeauna este largă calea care duce la suferinţă şi îngustă calea care duce la fericire.

O căldură chinuitoare a crăpat pământul cleios, plin de brazde adânci şi de bulgări uscaţi de pe urma roţilor căruţelor. În tăcerea mormântală a căldurii de amiază s-a oprit stihia aerului, care nu îndrăznea încă să creadă ceea ce se săvârşea pe Pământ.

Pe drum mergea, cu răcnete şi urlete, o gloată uriaşă de oameni. Înainte, cu un pas regulat de ostaş, fără patimă, mergea un centurion vârstnic. Îl urmau doi soldaţi. O grămadă de băieţi zgomotoşi înconjurau un grup de trei oameni însângeraţi, bătuţi, care duceau fiecare în spate câte o cruce mare.

Eu, Thales, n-am să descriu pe Acela care mergea puţin înainte şi spre care au fost îndrumate toate batjocurile şi strigătele turmei omeneşti, care-L înconjura. N-am să fac aceasta fiindcă în limba ta, Empedocle, nu sunt nici cuvinte, nici culori pentru redarea strălucirii Iubirii Dumnezeieşti, amestecată cu suferinţă omenească, ce lumina faţa blândă, înţeleaptă şi totodată supraomenească a Galileeanului. Urmele de sânge numai adânceau taina cea mare şi înfricoşată care lumina această faţă cu aripile ei.

După el mergea un uriaş edomeu care uşor şi cu mândrie purta pe umerii lui greutatea unei cruci gigantice. Ochii lui mari şi înfricoşători priveau cu mare dispreţ gloata, ochi în care se reflectau privirile a zeci de victime ce au căzut în mâna lui, a celui mai mare tâlhar de pe drumul Tyrului. Tăcut, cu şiroaie de sudoare amestecate cu sânge, mergea şi, numai din când în când, văzând că mulţimea înghesuia prea mult pe Cel ce mergea înainte, slobozea un răcnet ca un leu sălbatic îmbătat de sânge şi mulţimea se arunca la o parte, iar soldaţii romani care mergeau alături tresăreau şi strângeau mai tare armele în mâinile lor.

Complet aplecat la pământ sub greutatea crucii, abia se târa al treilea. Sânge şi sudoare se amestecau pe faţa lui cu lacrimi care nu erau lacrimi de disperare, ci de dezgustătoare frică. Şi el răcnea ca o hienă urmărită plângându-se tare, tot timpul, de nedreptatea judecătorului care l-a condamnat la moarte şi încă la o moarte înjositoare pentru o vină de nimic. Dar pe faţa lui cu ochi tulburi şi plini de puroi, erau scrise toate viciile şi decăderea lumii întregi, cu cea mai josnică şi mai jalnică frică pentru viaţa sa nedemnă.

Mulţimea care-l înconjura era, ca oricare mulţime, murdară şi proastă: nemernicii care abia s-au trezit după beţia de noapte, adresându-l glume urâte, mulţimea de cerşetori şi fanatici care nebuneşte protestau contra hulelor Aceluia care mergea înainte. Erau şi din cei indiferenţi ca animalele, care se bucurau de priveliştea ce va fi, femeile desfrânate în îmbrăcăminte strigătoare şi Fardate, iar între ele grupuri de oameni bine îmbrăcaţi care discutau mândru şi serios despre trebuinţa uciderii Nazarineanului îndrăzneţ care a cutezat a critica o clasă dominantă atribuindu-i vicii şi săpând astfel orice respect faţă de ea. Aceştia erau saducheii. Numai ici, colo, în înghesuială se vedeau feţe palide cu priviri gânditoare, figurile îmbrăcate neglijent ale cărturarilor şi învăţătorilor pe feţele cărora se vedea efortul de a ghici o enigmă rămasă fără dezlegare pentru ei: „De ce aseară, la şedinţa de noapte a sinedriului, a fost aşa de trist marele înţelept Caiafa? De ce a poruncit el să se distrugă toate scriptele despre învăţătorul care era atât de respectat de înţelepţii Nicodim şi Gamaliel? Şi, în sfârşit, cel mai important lucru: ce a vorbit Caiafa, în şoaptă, un timp aşa de îndelungat, într-un colţ al curţii, cu tânărul ucenic al Răstignitului, Ioan? Şi la ce îndemnau cuvintele ultime ale lui Caiafa: „Stimaţi fraţi şi aleşi ai lui Israel, saducheii cer moartea lui Iisus Nazarineanul, numit de popor Christos. Dacă noi nu ne asociem la cererea lor, ei ne vor acuza în faţa conducătorului Iudeei de aderenţa la El, care neagă bogăţia, privilegiile, nobilimea şi meritele, propovăduind sărăcia şi egalitatea. Romanii ne vor bănui de dorinţa de a ridica o răscoală, vor dizolva sinedriul şi vor pune şi mai mari biruri şi, la sfârşit, totuşi îl vor răstigni pe Nazarinean. Atunci, fraţilor, nu-i mai bine să moară un om pentru popor?” Asta au gândit cărturarii, dar atunci de ce să distrugă scrierile despre faptele mari ale Nazarineanului?

Dar ce ar fi spus ei dacă luau parte la şedinţa tainică a marelui sinedriu, compus din doisprezece caldei care au pierdut socoteala anilor, luminaţi de semnul marii înţelepciuni a Lunii, Adonai tainic, care domnea în Babilon sub numele Dumnezeului Baal?

Zăpăcit, fără autoritatea obişnuită, răsuna vocea aceluiaşi Caiafa, care spunea:

— Înţelepţii Domnului, ai lui Avraam, Isac şi Iacob, copiii ai lui Adonai, să fie binecuvântat numele Lui, a sosit ceasul cel groaznic pe care noi nu l-am aşteptat. Înţelepciunea noastră este neputincioasă,

stelele tac, stihiile la fel, Pământul a amuţit. În Sfânta Sfintelor Templului eu nu pot să primesc răspuns de la marele sanctuar al Lunii. Fraţilor, noi am rămas singuri cu înţelepciunea noastră în faţa marii enigme, a simplului Lemnar din Nazaret. Fraţilor, din toate colţurile Pământului v-am adunat aici pentru o consfătuire mare, căci a venit momentul cel mai mare în viaţa poporului care este în paza noastră. Aceasta o ştim noi. Ce să facem fraţilor? Cum este de salvat poporul şi ce poziţie este de luat faţă de marea enigmă a Lemnarului din Nazaret?

Mult timp adunarea tăcu, netezindu-şi bărbile lungi. În sfârşit, s-a ridicat marele caldeu Daniil, fost prim preot al Babilonului şi încredinţatul regilor lui puternici care a spus:

— Fraţilor, nici eu nu pot să vă spun nimic. Prevederea mea tace, nu am descoperirea de la duhurile luminoase ale lui Adonai, nu găsesc rezolvarea nici în scrisurile tainice ale Cabalei. Cine este acest Iisus? Este El Acela pe care îl aşteaptă lumea ori este o stranie creatură a adâncurilor altui Cosmos, necunoscută nouă? Cum să aflăm? Misterioase şi mari sunt faptele Lui, care descoperă înfricoşatele taine ale înţelepciunii vechi aducându-le la cunoştinţa şi judecata mulţimii, iar noi suntem chemaţi a păstra tainele înţelepciunii. Şi astfel El este cel mai mare criminal al Cosmosului său, îmi este teamă a pronunţa: Dumnezeu? Şi cine vom fi noi, ajutându-L sau opunându-ne Lui? Înfricoşată oră, fraţilor, pentru noi, lăsaţi în ceasul acesta al lui Adonai, binecuvântat fie numele Lui, să fie toate forţele înţelepciunii noastre încordate, fraţilor, căci este clar că nu zadarnic suntem lăsaţi singuri. Este clar că această chestiune trebuie rezolvată numai cu înţelepciunea pământeană.

Aici s-a sculat bătrânul Rabbi Israel din Ninive, care a spus:

— Fraţilor, înţelept este reprezentantul nostru în sinedriul lui Caiafa, dar văd acolo, după perdea, pe trei reprezentanţi ai altor sanctuare ale înţelepciunii vechi. El i-a poftit aici, iar eu aprob acţiunea lui şi măcar că statutul nostru, al Lunii, interzice folosirea înţelepciunii străine, ceasul este prea înfricoşat şi mare ca să cedăm litera legii. Eu văd semnele celor doi şi numai semnul celui de-al treilea este întunecat pentru mine. Fraţilor, să-i rugăm să-şi exprime părerea lor în acest groaznic moment, să lăsăm înţelepciunea străină să o întărească pe a noastră.

Cu tăcută înclinare a capetelor, adunarea a exprimat aprobarea cuvintelor înţeleptului Rabbi Israel, precum şi hotărârea înţeleptului

Caiafa.

De după perdea au ieşit trei inşi, care erau: eu, Thales din Argos, marele iniţiat al sanctuarului Thebei, purtătorul Farului Eternităţii, înţeleptul Toma, iniţiatorul Triunghiului şi discipolul Nazarineanului, şi al treilea, care nu purta niciun semn, însă toată figura lui strălucea de o lumină albă-albăstruie şi faţa lui era acoperită de privirea străinilor cu un văl alb.

Primul a vorbit Toma care, cu vocea înceată şi domoală, a spus:

— Fii ai înţelepciunii Lunii, eu nu pot să vă spun nimic, căci triunghiul meu este depus de mine la picioarele Aceluia care după o zi va fi înălţat pe cruce. Fraţilor, după înţelepciunea omenească, eu sunt discipolul Nazarineanului şi nu eu trebuie să vă spun despre El.

Tăcuţi au plecat capetele membrii sinedriului auzind cuvintele simple ale lui Toma. Modest şi fără zgomot a plecat el la o parte. Locul lui l-am ocupat eu, Thales:

— Voi cei aici prezenţi, de înţelepciunea Marelui Tată al înţelepciunii, Heraclit, bucuraţi-vă! Aşa am început eu. Farul Eternităţii care arde deasupra frunţii mele, Farul aprins de Hermes de trei ori măreţ, mi-a luminat mie adâncurile Cosmosului şi eu, Thales, marele iniţiat al Sanctuarului Thebelor, am pătruns enigma cea mare din Nazaret.

Deodată s-au ridicat toţi doisprezece caldei, şi Toma cu ei, şi cel a cărui faţă era acoperită cu vălul alb, şi mi s-au închinat mie: „Să fie salutată marea înţelepciune a sanctuarului Thebei", a răsunat sala deodată, însă, am continuat eu poruncitor, descoperirea care mi s-a făcut mie este o taină, dar nu taina Pământului, ci taina Cosmosului şi a Haosului. Voi ştiţi că astfel de adevăruri nu pot fi redate, ci trebuie să fie dobândite: din cauza aceasta eu trebuie să tac. Pot să vă spun că frigul marii arătări m-a îngheţat şi înfricoşata enigmă a Cosmosului şi a Haosului a dărâmat chiar iubirea mea pentru Farul cel mare al Eternităţii, care arde deasupra frunţii mele… Eu am spus tot…

Uimiţi şi tulburaţi s-au sculat de pe scaunele lor caldeii. S-a auzit din nou vocea stridentă a înţeleptului Daniil.

— Fraţilor, cuvinte mari am auzit noi acum şi ele au îngheţat inima mea. Ce fel de taină înfricoşată este aceasta care a putut să frângă Iubirea Cosmică a marelui iniţiat în simbolul iniţierii sale? Măriţi precauţiunea voastră, înţelepţilor caldei.

Pe locul meu stătea deja al treilea, cel necunoscut. Pânza albă

era ridicată de pe faţa lui. Ochii negri, adânci ca o beznă şi o faţă de bronz liniştită ca şi cerul Eladei priveau adunarea.

— Arraim cel mare! a şoptit Daniil şi a căzut la picioarele regescului şi domnitorului rasei negre.

Exemplul lui a fost urmat şi de alţii, chiar Toma s-a aplecat pe un genunchi, numai eu, Thales, mare iniţiat al Thebelor, urmaş al dinastiei regale a oraşului „Poarta de Aur" am rămas nemişcat, căci ce era pentru mine, purtătorul marelui frig al ştiinţei, mărimea Pământului?

— Caldei, s-a auzit vocea metalică, liniştită şi puternică precum stihia, a lui Arraim, ascultaţi-mă pe mine. Voi, părăsiţi astăzi de ocrotitorul vostru şi rămaşi faţă în faţă cu înţelepciunea voastră, singuri trebuie să găsiţi ieşirea în situaţia în care vă găsiţi. Marele iniţiat al sanctuarului din Theba, Thales din Argos, care a aflat adevărul, nu poate să vi-l dea vouă, căci adevărul se află, nu se dă. Trebuie să luaţi calea mijlocie, calea voinţei Negrăitului. Nu ajutaţi nimănui şi nu vă opuneţi la nimic. Pe Iisus Nazarineanul, dacă nu I-aţi pătruns taina, socotiţi-L ca pe un om. Distrugeţi toate scripturile în privinţa învăţăturii Lui, vieţii şi faptelor Lui, căci dacă toate acestea vin de la Negrăitul, atunci El, unicul, va avea grijă ca opera Lui să nu se piardă, iar dacă toate acestea nu sunt de la El, atunci totul se va stinge căci ştiţi cu toţii că numai sămânţa bună dă roade bune. Poate acolo, în adâncimea veacurilor veţi găsi dezlegarea enigmei Lemnarului din Nazaret.

O linişte a cuprins adunarea. Mult timp au gândit caldeii, netezindu-şi lungile lor bărbi.

— Să fie aşa, a pronunţat Daniil şi toţi ca unul s-au sculat şi s-au închinat încă o dată în faţa lui Arraim şi au părăsit unul după altul locul adunării.

Acum, Empedocle, să ne întoarcem la începutul povestirii mele.

Soarele ardea de parcă voia să pârjolească pământul plin de păcate. Gloata parcă s-a făcut mai leneşă şi stăruia să meargă pe marginea drumului unde, din când în când, găsea urme de copaci. În apropierea Golgotei, mulţimea a dat peste un rând de case mari, înecate în verdeaţa splendidelor grădini. Acestea erau casele saducheilor bogaţi. Pe lângă una din ele stătea un grup de femei, care, probabil, aşteptau trecerea convoiului. Între ele se găsea şi tânărul ucenic al Nazarineanului, Ioan. Ei toţi înconjurau pe o femeie înaltă, cu faţa acoperită şi care suferea grozav.

Prin vălul lăsat am descoperit ochii Mariei-Maici a Celui Măreţ, cu care am vorbit odată, eu, Thales; despre această întrevedere am să-ţi povestesc altă dată, Empedocle, mai târziu, atunci când va fi voia Negrăitului şi tu vei fi mai înţelept, căci taine mari am să-ţi povestesc, dragul meu prieten şi raţiunea ta nu este încă în stare să înţeleagă.

Când cedrul cel mare a acoperit cu crengile lui ospitaliere tot alaiul şi a aruncat pe faţa Condamnatului Divin umbra lui şi în momentul când El a fost luminat de ochii Divinei Lui Maici suferinde, El s-a clătinat şi a căzut în genunchi. S-a auzit atunci un hohot dezgustător şi glumele mulţimii, precum şi răcnetele dezgustătoare ale celui de-al treilea condamnat. Numai tâlharul gigant s-a aplecat cu duioşie asupra lui Iisus şi mâna sa a ridicat puţin crucea care apăsa cu greutate pe Nazarinean.

— Mare Thales, a răsunat lângă mine vocea înceată a lui Arraim, vezi tu întâia răsărire a seminţei Dumnezeieşti în ochii cruzi ai tâlharului?

Observând oprirea mulţimii, centurionul care mergea în capul coloanei s-a oprit şi a aruncat o privire cruntă, de soldat, mulţimii:

— Porci ai Ierusalimului, a strigat el tare, El vă este dat spre batjocură, aveţi dreptul să-L răstigniţi, dar în drum spre moarte eu nu vă dau voie să-L batjocoriţi. Este sleit de puteri şi crucea Lui este mai mare ca a celorlalţi. Poate cineva îl va ajuta.

Mulţimea a încremenit. Cum? Să ia crucea unui condamnat? Înseamnă prin aceasta să iei o parte din dezonoarea lui asupra ta. Cine din Iudeii cei drepţi se va hotărî să facă aceasta?

— Jur pe Osiris, ai dreptate ostaşule, s-a auzit vocea tunătoare a cuiva şi, prin mulţime, poruncitor, s-a strecurat un om de statură gigantică cu barbă deasă, argintie. Ai dreptate, ostaşule, numai i iudeii spurcaţi pot glumi pe socoteala suferinţelor unui om care, precum am auzit, a fost condamnat numai pentru plăcerea bogaţilor. Ridică-Te, amicul meu, eu am să duc crucea Ta, să fie ea şi de plumb. Jur pe Osiris şi pe Isis, să nu fiu eu fierarul Simon din Cirene.

Gigantul a apucat crucea Mântuitorului şi, cu un gest, a ridicat-o pe umerii săi. Iar în acelaşi moment, ochii lui au exprimat o mare mirare:

— Chiar adevărat că este grea, parcă este de plumb, a mormăit el. Cum a putut El să o ducă până acuma?

— Mare Thales, am auzit iar lângă mine vocea lui Arraim

murmurând cu atenţie, tâlharul din Fenicia, ostaşul din Roma şi fierarul uriaş din Egipt, ce vei spune tu de semnătura modestului Lemnar din Galileea?

Deodată, grupul de femei fu despărţit de o mână albă, puternică şi lângă Suferindul Divin s-a arătat un iudeu în vârstă, înalt şi subţire, îmbrăcat în haină bogată de saducheu. Ochii lui străluceau de răutate sălbatică. El apucă furios pe Galileean de umăr şi împingându-L, strigă:

— Du-te, du-te! numai aceasta putu pronunţa sufocându-se de ură şi furie.

— Te salut, Ahaşver, încet de tot au şoptit buzele lui însângerate şi El s-a ridicat încet din praf şi a urmat pe Simon care-l ducea crucea Lui; El mergea încet, aplecat pe mâna tâlharului uriaş care, binevoitor, i-a întins-o Lui.

Cu ţipete şi urlete a pornit mulţimea după El, precum şi grupul de femei ce-L aştepta.

La portiţa casei sale a rămas singur Ahaşver, continuând a arunca în urma Condamnatului blesteme. O clipă Arraim s-a oprit în faţa lui. Nu l-a recunoscut, el nu mai era un pelerin modest sau un învăţat care îndruma pe caldeii învăţaţi la marea ştiinţă. Acum el era preotul mare al lui Lucifer, sluga lui de foc, care a adunat în sine puterea magnetică a planetei.

Cu o forţă de neînvins străluceau ochii lui şi o spaimă de nedescris, o oroare groaznică a cuprins trupul lui Ahaşver. Încet, încet, s-a ridicat mâna lui Arraim:

— Ahaşver! ca de oţel a răsunat vocea lui.

— Îţi repet cuvintele tale: „Du-te, du-te!" până se va întoarce El. Du-te de la est la vest, acesta este drumul tău. Du-te şi caută să înveţi şi să te pocăieşti, du-te! Primeşte blestemul meu, al lui Arraim, regele şi domnitorul negrilor, du-te! În numele Aceluia al cărui nume este „Tăcere" şi care este primul preot al Negrăitului, îţi spun ţie, du-te!

Şi Ahaşver, parcă în vis, a tresărit, s-a clătinat şi… s-a dus.

El merge şi în prezent, Empedocle. L-am văzut în ţara Siberiei şi pe străzile Parisului şi pe culmile Anzilor şi în nisipurile Saharei şi în gheţuri la Polul Nord. Ghebos, cu barba lungă, prăfuit, cu ochii arzători, el merge socotit de la un pol la altul, de la est la vest, merge pătruns de mare înţelepciune şi cu o căinţă tot aşa de mare.

În prezent, el nu umblă singur, căci ochii unui iniţiat pot vedea pe lângă el o figură albă, înconjurată de o strălucire albastră, cu ochii

blânzi, o figură pe care bătrânul Ahaşver o duce de braţ şi încet, încet, îi şopteşte cu duioşie la ureche. Şi ochii bătrânului evreu veşnic călător se învăluiesc atunci de lacrimi arzătoare şi buzele-i uscate şoptesc:

— Domnul şi Mântuitorul meu!

O faptă minunată ţi-am povestit ţie, Empedocle. Cândva, dacă lumina vieţii va licări în tine şi în inima ta, Empedocle, stihia va fi în stare să-ţi aducă aminte de trecut, fără cutremur, atunci am să-ţi povestesc despre ultimele clipe ale Domnului în trupul omenesc.

Pacea să fie cu tine, prietenul meu, Empedocle!

Thales din Argos

La picioarele Crucii

Thales din Argos către Empedocle, fiul lui

Miles Athenianul: *Bucură-te de iubirea*

Infinită a Dumnezeului Răstignit!

Drumul meu etern, fără sfârşit, între cărările stelare, universale şi cosmice, nu-mi atinge visul: Pralaya, lanţul Manvantarelor, fumegă în faţa mea ceaţa lui, dar nu există vreo veşnicie unde eu, Thales, am să uit măcar o clipă cele petrecute de mine la picioarele crucii de pe Golgota. Voi încerca să-ţi redau ţie, Empedocle, cu graiul nedesăvârşit, omenesc, povestea plină de durere neomenească şi desăvârşită.

Când eu, Thales, ţi-am spus povestea lui Ahaşver, am ajuns la momentul când cei condamnaţi la crucificare, înconjuraţi de infecta turmă a oamenilor, s-au apropiat de Golgota. Pe culmea colinei câţiva oameni săpaseră gropile pentru înfigerea crucilor. Alături stătea un mic grup de saduchei şi preoţi fanatici care probabil ordonau totul. După indicaţiile lor, Simon fierarul a coborât cu greu crucea Galileeanului lângă groapa din mijloc. El şi-a şters sudoarea ce curgea pe faţa lui şi a zis:

— Jur pe Osiris că niciodată în viaţa mea nu am purtat aşa greutate. Să nu fiu eu Simon fierarul dacă nu aş fi consimţit să port această cruce până la sfârşitul vieţii mele numai să pot scăpa de chinuri pe acest blând om.

— Să fii binecuvântat tu, Simon, pentru serviciul adus Mie, s-a auzit glasul dulce al Galileeanului, cine măcar o clipă a purtat crucea Mea, va purta fericirea eternă în grădinile Tatălui Meu…

— Eu nu înţeleg ce spui Tu, a răspuns cu sinceritate Simon, dar simt că nu a fost şi nici nu va fi o clipă mai bună în viaţa mea. Dar ce ai făcut, cine eşti Tu, omule blând, căci cuvântul Tău este parcă apa rece

pentru buzele uscate de arşiţă?!

— Destulă vorbă! răcni un preot mic de statură, rău la suflet, cu barba ciufulită şi cu ochi de brută, care se învârtea în jur dând lumea la o parte. Ultimele lui cuvinte au fost adresate soldaţilor romani care stăteau în semicerc lângă posomorâtul lor centurion.

— Nu dai poruncă acolo unde nu comanzi, înţeleptule, a răspuns centurionul, soldaţii mei îşi fac datoria faţă de cei doi, şi arătă spre tâlhar şi zaraf, deoarece ei sunt osândiţi de proconsul, iar în ce priveşte pe nenorocitul de Nazarinean, El vă este dat vouă şi voi faceţi cu El ce doriţi; mâna soldatului roman nu se va atinge de El. Eu voi face ceea ce trebuie să fac.

Cu aceste cuvinte, centurionul s-a întors şi a făcut semn soldatului care stătea în spatele lui. Acela i-a întins o tăbliţă de lemn vopsită viu pe care era scris latineşte, greceşte şi evreieşte: „Iisus Nazarineanul, Regele Iudeilor". Centurionul a bătut tăbliţa cu o lovitură de ciocan la capătul de sus al crucii Nazarineanului.

Din gura saducheilor şi preoţilor care s-au adunat în jurul lui au izbucnit răcnete de furie şi protest:

— Dă aceasta jos, soldatule, dă-o jos imediat! ţipau ei, iar preotul cel mic a făcut chiar o încercare de a rupe tăbliţa, dar puternicul centurion l-a aruncat la o parte.

— După ordinul locţiitorului lui Cezar, Pilat din Pont, a spus el poruncitor şi a ridicat mâna în sus, dacă vouă nu vă place inscripţia, duceţi-vă la Consul şi cereţi desfiinţarea, dar până atunci, jur pe Jupiter, nu sfătuiesc pe nimeni să împiedice pe soldatul roman de a îndeplini porunca primită! Apucaţi-vă de treabă! a comandat el soldaţilor lui.

Aceştia, tăcuţi, s-au apropiat de tâlhar şi zaraf. Primul, singur şi-a aruncat hainele şi s-a culcat pe crucea lui, neluând nicio clipă privirea de la blândul şi sleitul de puteri Galileean, a cărui faţă era luminată de o lumină lăuntrică şi care stătea cu mâinile împreunate lângă crucea Sa.

Scene dezgustătoare s-au început cu zaraful care ţipa, răcnea şi muşca mâinile soldaţilor care începuseră să-l dezbrace. Preotul cel mic, refăcându-se după lovitura centurionului, se sfătuia în şoaptă cu un grup de iudei şi, în sfârşit, apropiidu-se de el a început a-i vorbi ceva repede dând din mâini şi arătând ba pe tâlharul care era deja culcat pe crucea sa, ba pe zaraful care ţipa. O expresie de dezgust de

neexprimat şi de dispreţ a trecut pe faţa bărbătească a soldatului.

— Jur pe Jupiter, a şoptit el printre dinţi, că multă josnicie se ascunde în inima ta, preotule. Cărui Dumnezeu slujeşti tu? Sânge, după legea ta, să verşi este oprit, dar să minţi, să înşeli şi să predai astfel la moarte, se poate? Tu ai dreptate, aceşti doi netrebnici sunt iudei şi în privinţa lor eu n-am ordin, tu eşti indicat ca organizator al execuţiei. Fă ce vrei, eu nu mă voi împotrivi.

Preotul a alergat la soldaţi şi i-a oprit. Tâlharul, mirat, s-a ridicat de pe cruce şi se uita nedumerit la preot şi la saducheii ce s-au apropiat de el. Tot aici, alături, au pus şi pe zaraful aproape gol şi tremurând şi care se uita ca un câine speriat în jurul lui.

— Ascultaţi, ţipând şi cu momeală a spus preotul, noi vom interveni imediat la consul pentru a fi iertaţi cu condiţia ca voi să executaţi pe acest hulitor, a spus el, arătând spre Galileean. Noi nu avem drept să vărsăm sânge şi deci nu avem călăii noştri, iar romanii nu vor să-L execute deoarece nu L-au judecat ei. Ei, consimţiţi?

Zaraful deodată a făcut un salt, căzând la picioarele preotului:

— Luaţi-mă, luaţi-mă, eu oricând voi sluji vouă!

— Dar tu, s-a adresat el tâlharului, tu vrei să-L pironeşti pe cruce? a zis arătându-L pe Galileean.

— Da, a zis nerăbdător preotul.

În ochii tâlharului a fulgerat mânia. El a respirat adânc şi cu furie a scuipat drept în ochii preotului, pe urmă s-a întors şi, dând la o parte mulţimea, s-a apropiat de crucea sa şi din nou, tăcut, s-a culcat pe ea. În spatele lui s-a auzit tunetul aprobator al vocii centurionului.

— Pe Jupiter, el ar fi fost un soldat bun, a spus el.

Preotul şi-a revenit din ofensa neaşteptată şi spume de turbare au acoperit buzele lui.

— Pironiţi-l, pironiţi-l, ţipă el apropiindu-se de tâlharul culcat pe cruce, lovindu-l în cap cu piciorul încălţaţ în sandală.

Aici soldaţii, după semnul centurionului, l-au împins şi tăcuţi au început fapta lor înfricoşătoare. N-au trecut nici trei minute şi enorma cruce cu trupul gigantic, sângerând, al tâlharului, s-a ridicat asupra mulţimii şi cu greu s-a înfundat în groapă. Niciun geamăt n-a ieşit de pe buzele încleştate ale celui executat. Pe faţa lui strâmbă de durere străluceau numai ochii lui care priveau fără încetare pe Galileean care, ridicând mâna şi binecuvântând pe tâlhar, a şoptit ceva încet.

Şi ochii mei, ochii unui iniţiat de grad superior, au văzut nişte

aripi fine, abia observate chiar de ochii mei, cum au luminat ochii tâlharului ridicat pe cruce şi au tremurat asupra lui…

Urâciosul zarai se ostenea grăbit lângă Galileeanul nemişcat, rupând hainele de pe El. Fapta lui diabolică era întovărăşită de vorbe josnice şi de ocară şi de glume, uitându-se chiorâş în jurul lui, căutând parcă cu purtarea lui să câştige aprobarea mulţimii.

Feţele saducheilor şi preoţilor ardeau de răzbunare şi de răutate, iar feţele soldaţilor erau întunecate, posomorâte. Mulţimea se îngrămădea în jurul lui, fiind reţinută de semicercul soldaţilor.

— Thales, mi-a zis mie Arraim, care stătea lângă mine, se apropie clipa jertfei celei mari. Simţi tu cum toată natura s-a constrâns de înfricoşare?

Şi într-adevăr, viaţa clocotea numai şi numai pe Golgota, în jur parcă era amorţit şi îngheţat. Nu era nicio adiere de vânt, nici păsările nu zburau, nicio mişcare a insectelor. Soarele se făcuse roşu, iar puterea razelor sale era mai caldă, mai înăbuşitoare… De la orizont venea o negură groasă şi înfricoşătoare.

— Uită-te, Thales, a răsunat din nou vocea lui Arraim. Şi pe câmpul întunecat al cerului albastru-negru, eu, Thales, am văzut nişte ochi plini de tristeţe, de durere omenească negrăită şi sufletul îngheţat de Frigul cel Mare s-a cutremurat de negrăitul şi tainicul mister al tristeţii Dumnezeieşti iar eu, Thales, al cărui spirit adusese liniştea asemănătoare stâncilor de bazalt din fundurile oceanelor, am simţit cum lacrimile fierbinţi ale ochilor mei au topit gheaţa inimii mele.

Aceştia au fost ochii Lui Dumnezeu, ridicat pe cruce de oameni.

Şi, ca o disonanţă blestemată, a pătruns aici ţipătul urlător al zarafului înşelat de preot şi acum înfuriat, sfâşiat de soldaţii romani. Încă un minut şi trei cruci au împodobit culmea Golgotei.

— Este scris… şi Cel fără de lege va fi judecat, am auzit cuvinte pronunţate lângă mine şi, întorcându-mă am văzut pe tânărul Ioan care, cu ochii plini de lacrimi, privea pe învăţătorul şi pe Dumnezeul său.

Inundat de minunata minune a iubirii, sufletul meu nu a putut rezista şi l-am luat de mână. El a tresărit şi s-a uitat la mine:

— Înţeleptule elin, iată unde ne-am întâlnit noi, a zis el. Tu ai prezis aceasta. Eu ştiu că tu-L iubeşti pe învăţătorul, poţi tu să rogi pe romani să dea voie Maicii Dumnezeului meu să se apropie de cruce?

Imediat am fost gata să împlinesc cererea lui Ioan. În aceeaşi

clipă am văzut pe centurion apropiindu-se cu Arraim de noi.

— Acest distins etiopian, a zis el arătând pe cel din urmă, a venit de la Pilat din Pont cu ordinul de a îndeplini dorinţa Maicii Răstignitului, Rege al iudeilor. El mi-a spus că Ea este aici cu tine, discipolul Celui Răstignit. Unde este Ea şi ce vrea? Jur pe Jupiter că am să fac tot ce pot şi chiar mai mult, căci niciodată sufletul meu n-a suferit ca acum când asist la executarea aceasta murdară a unui nevinovat. Uitaţi-vă, şi el a arătat un grup de saduchei şi de preoţi ce huleau dezgustător cu o bucurie satanică, la picioarele crucii. Uitaţi-vă, am văzut multe în viaţa mea, să mă ucidă trăsnetul, dar niciodată n-am văzut sânge mai curat decât cel ce se varsă astăzi, şi oameni mai hidoşi decât compatrioţii tăi, discipol al Celui Răstignit. Şi, întorcându-se, a scuipat cu dezgust.

— Noi am vrut să te rugăm, romane, să dai voie lângă cruce Maicii învăţătorului meu, a spus domol Ioan.

— Ca să audă Ea toate batjocorile din partea acestor copiii ai Tartarului? a zis romanul, dar în orice caz, eu am să fac aceasta. Cheamă aici pe femeie şi vino apoi după mine. Centurionul s-a apropiat de cruce:

— Destul! a strigat el răsunător, treaba voastră s-a terminat. Regele vostru este spânzurat pe cruce, duceţi-vă de aici, daţi locul lacrimilor sacre ale Maicii Lui!

Privind înfuriaţi pe centurion şi murmurând nemulţumiţi s-au dus de la cruce saducheii şi preoţii.

Cu mersul încet, rezemată de mâna lui Ioan, s-a apropiat de cruce, învelită în năframă, Femeia şi cu plânsul mut a căzut la picioarele însângerate ale Răstignitului. Cu Dumnezeiască blândeţe au privit în jos ochii Lui Dumnezeu care suferea ca om.

— Ioane, s-a auzit vocea Lui lină, îţi dau ţie pe Maica Mea, dă-o lor! maica Mea, coboară-Te de pe înălţimile Tale şi urmează-i lui…

Şi din nou s-au ridicat ochii Mântuitorului şi s-au oprit pe grupul pe care-l formam eu, Thales, Arraim şi centurionul. Involuntar l-am privit pe Arraim care, aţintind ochii lui asupra Mântuitorului, cel mai puternic mag de pe pământ, era avântul şi îndreptarea. Eu am înţeles că numai un singur semn de Cruce ar fi fost suficient pentru ca totul în jurul Crucii să fi fost topit de focul îngrozitor al spiritului. Şi încet, încet s-a auzit de pe Cruce:

— Tată, iartă-le că nu ştiu ce fac!

Capul lui Arraim s-a aplecat sub povara acestei mustrări a marelui înţelept al Planetei.

— Jur pe Jupiter, a şoptit mirat centurionul de lângă mine, ascultaţi, El le iartă lor. Adevărat că este Fiul lui Dumnezeu.

Eu, Thales, cu nesaţ am observat totul deoarece inima era plină, în loc de frigul cunoaşterii, de torentul Iubirii Dumnezeieşti. Şi am văzut cum ochii Lui Dumnezeu s-au îndreptat spre tâlharul care, de pe cruce, în cele mai cumplite suferinţe, nu înceta a privi pe Domnul. Parcă un geamăt, un răcnet a fost răspunsul la privirea Lui Dumnezeu:

— Unde este împărăţia Ta, Rege Răstignit, s-a auzit un strigăt ieşit din pieptul tâlharului sfâşiat de suferinţă, ori unde vei fi tu, Blândule, ia-mă cu Tine!

— Chiar azi vei fi cu Mine în împărăţia Mea, s-a auzit răspunsul blând de pe cruce.

Şi din nou am văzut cum aripile nevăzute au fâlfâit tremurător deasupra capului primului ales al lui Dumnezeu, tâlharul de la drumul mare, şi o umbră s-a aşezat pe faţa lui. El a răsuflat adânc şi capul i s-a aplecat pe piept.

— Jur pe Jupiter, a şoptit fără a înţelege centurionul care stătea lângă mine, ce lucruri minunate se petrec astăzi. Parcă el a şi murit.

— Uită-te, Thales, mi-a zis mie Arraim şi mâna lui s-a aşezat pe umărul meu; negura care sta demult la orizont s-a apropiat parcă şi s-a făcut mai întunecoasă.

Şi eu, Thales, am văzut cum din ea au crescut două aripi negre, gigantice, asemănătoare aripilor de liliac, cum s-au deschis doi ochi mari de culoare roşie ca sângele, cum s-a proiectat o faţă mândră ca răsuflarea Haosului cu triunghiul răsturnat asupra lui şi iată, toate aceste fapte, acest „ceva” nespus de penibil s-a revărsat asupra Golgotei. Şi în întuneric a răsunat un trăsnet la care pământul a răspuns cu un cutremur. S-a auzit mugetul mulţimii omeneşti care, cuprinsă de groază, a început să fugă prin întuneric apucând fiecare în ce parte nimerea, căzând în gropi şi ierugi, răsturnându-se şi călcându-se unii pe alţii; iar negura neagră s-a făcut ca un ghem şi un corp gigantic, rotund ca un corp de şarpe s-a târât încet spre Golgota şi o minune din minunile Cosmosului s-a înfăptuit.

Capul cu ochii roşii ca sângele s-a aplecat la picioarele însângerate ale Răstignitului şi urechile mele, urechile marelui iniţiat, au auzit o armonie originară a Haosului care parcă ridica din

necunoscut, cu îndepărtate bubuituri de tunet, creaţiuni din necunoscute prăpăstii. Aceasta a fost vocea însuşi întunericului în persoană, vocea Marelui Stăpân al Maicii care nu s-a ivit în duh. El a zis:

— Luminate, Frate, Tu ai luat la Tine pe sluga mea, ia la Tine şi pe stăpânul ei.

— Aşadar, vino, suferindu-le, se auzi vocea de pe Cruce.

— Şi sămânţa Femeii, a răspuns capul Şarpelui, am auzit şoapta metalică a lui Arraim.

S-a făcut marea taină a împăcării, uită-te Thales! Şi în faţa ochilor mei s-au desfăşurat tablouri atât de frumoase pe care niciodată n-am să le mai văd, chiar dacă bilioanele marilor cicluri de creaţiuni vor trece prin faţa mea. S-a aprins marea lumină şi snopul ei larg ca orizontul s-a ridicat spre cer; şi în snopul acesta de lumină am văzut capul Răstignitului de o Dumnezeiască frumuseţe, luminat cu expresia unei Dumnezeieşti iubiri, de nedescris, întrecând chiar melodiile corului de arhangheli. Dar aceasta nu se poate reda în vorbe.

Şi iată, alături de capul lui Dumnezeu care părăsise trupul, s-a proiectat alt cap, de o desăvârşită frumuseţe omenească. Pe el încă nu s-au şters semnele marii suferinţe, nu s-au dus încă semnele luptei cosmice, dar ochii nu mai erau roşii ca sângele, ci luceau ca adâncurile cerurilor de miazăzi, ardeau cu iubirea necunoscută oamenilor, îndreptată spre figura lui Christos învingătorul.

— Clipa naşterii noului Arhanghel, a şoptit Arraim.

Şi tot aici, între aceste două figuri gigantice, palpita un snop de lumină albă care cu bucurie aluneca lângă pieptul lui Dumnezeu. Acesta era sufletul tâlharului de pe drumul Tyrului… Şi parcă coardele unei harfe gigantice s-au rupt din ceruri şi un sunet jos a trecut asupra Pământului.

— S-a sfârşit!

Şi s-a târât de pe colină corpul şarpelui decapitat împrăştiindu-se în spaţiu, care s-a făcut mai veninos.

Tulburat de cele întâmplate, m-am apropiat de Cruce împreună cu Arraim şi ridicând ochii spre Cel Răstignit am văzut ochii Lui încă vii, dar Dumnezeu nu mai era în Ei. Aceasta era numai fiinţa omenească, suferindă, nemărginit de bună, nemărginit de iubitoare, nemărginit de luminată, dar vai, numai umană. Duhul a părăsit-o, lăsând-o la ultima încercare a chinuitoarei singurătăţi.

Şi fiinţa a gemut:

— Dumnezeul Meu, de ce M-ai părăsit?

— Jur pe Jupiter, eu nu mai pot suporta, a ţipat răguşit centurionul care stătea lângă mine şi smulgând din mâna unui soldat palid ca moartea o suliţă, cu forţă a înfipt-o în coasta Răstignitului. Fie să calc jurământul pentru a-l micşora chinurile, a zis centurionul aţintind asupra mea privirea lui aproape nebună, dar la ce am fost martor azi, n-ar fi putut suferi nici Cezarul în persoană. Ce negură a fost asta, ce voci îmi şoptesc mie, înţeleptule etiopian? s-a adresat el cu vocea tremurătoare lui Arraim.

— Tu singur, nu demult ai spus, militarule, că Acesta a fost Fiul lui Dumnezeu, i-a răspuns Arraim.

Şi nedumerit, ţinând mâinile semiridicate, romanul brutal, cu expresia unei întrebări chinuitoare, se uită la faţa Galileeanului, faţă care era învăluită de umbra morţii. Şi încet s-a mişcat şi s-a uitat în jur. Numai doi soldaţi palizi şi speriaţi de moarte erau în picioare, restul stăteau culcaţi cu faţa la pământ. Mulţimea era plecată. Nu departe era rostogolit cadavrul micului preot cu faţa acoperită de spume şi de sânge. Lângă Crucea Domnului era tot aceeaşi Femeie, lipită la picioarele Răstignitului şi Ioan, adâncit în rugăciune şi foarte trist.

Dar luminata figură, puternică, a soldatului roman, era înaintea Crucii cu cei doi fii ai înţelepciunii: eu şi Arraim. Iată însoţitorii ultimelor momente din viaţa lui Dumnezeu pe Pământ.

Şi numai în corpul nefericitului zaraf era încă viaţă. Centurionul, revenit stăpân pe sine, a dat soldaţilor ordin să-i zdrobească fluierele picioarelor şi singur şi gânditor s-a dus deoparte.

În acest moment, din tufele din apropiere, s-au ivit feţele palide ale unei femei şi ale discipolilor Galileeanului. Am recunoscut pe Maria din Magdala şi pe Petru. Văzându-mă pe mine, Maria a alergat la mine şi plângând m-a întrebat:

— Eline înţelept, oare El a putut muri?

— El va învia, Marie, am răspuns eu, văzând chinurile ei şi am înconjurat-o cu căldura înţelepciunii mele. Ea a tresărit şi s-a îndreptat:

— Eu ştiu aceasta, mulţumesc înţeleptule, a şoptit ea şi apropiidu-se de Cruce s-a lipit de picioarele Celui Răstignit.

Centurionul, distrat, privea această scenă.

— Jur pe Jupiter, eu nu ştiu ce să fac, bombănea el.

— Nu te tulbura, viteazule soldat, i-a zis Arraim luându-l de mână, eu cunosc toate gândurile stimatului Pilat din Pont care este prietenul meu şi crede-mă că indulgenţa ta faţă de femei şi de ucenicii Celui Răstignit nu va fi condamnată de el. Eu ştiu că el ar da şi trupul Lui veneratorilor Săi.

— Îţi mulţumesc, etiopianule, i-a răspuns lui centurionul, ştergând sudoarea ce-i curgea pe faţă, dar nu poţi să-mi spui de la cine pot afla, mai amănunţit, cine a fost Răstignitul şi ce înseamnă cuvintele „Fiul lui Dumnezeu" pe care fără voia mea le-a pronunţat limba mea? Şi ce fel de minuni sunt acestea ale căror martor am fost eu azi?

Arraim l-a privit gânditor:

— Să nu pierzi din vedere pe acela, şi-l arătă pe Ioan, el este discipolul Lui şi-ţi va povesti tot şi vei afla cine este Răstignitul. Şi va fi primul creştin răstignit pe cruce, a adăugat el în şoaptă, adresându-mi-se. Să plecăm de aici Thales, a zis el tare, ca să nu fie ochi de prisos care să privească tristeţea Maicii.

Noi încet am început a coborî de pe culme. Ici şi colo stăteau, încă culcaţi, oameni care nu îşi reveniseră din spaimă. Mai multe case se prefăcuseră în ruini din cauza cutremurului, cerul parcă s-a curăţat şi noaptea şi-a aşternut învelişul său asupra pământului care, din când în când, încă se mai cutremura.

În depărtare am văzut un grup de oameni care se grăbeau. Între ei am recunoscut barba mare şi albă a înţeleptului Iosif din Arimateea.

Penultimul acord al marelui mister cosmic s-a terminat şi începe ultimul, cel măreţ.

Pacea fie cu tine, Empedocle!

Thales din Argos

Învierea lui Christos

Thales din Argos către Empedocle, *Fiul lui Miles din Athena*:

De atotputerea Nemărginitei Iubiri Răstignite, *bucură-te*!

Se înclina spre seară, a treia zi după jertfirea Negrăită; amurgul serii nu împrăştiase încă pe ceruri luminile sale colorate şi eu, Thales, mă rugam în grădina Ghetsimani lângă piatra care mi se părea mie că nu se uscase încă de lacrimile cele Dumnezeieşti.

M-am rugat Unicului Ra, şi pentru prima dată pe planeta Pământ, marele iniţiat a adăugat la rugăciunea lui şi numele lui Dumnezeu Răstignit. Şi imediat acest nume a zburat de pe buzele mele, care au pronunţat o rugăciune tainică în limba sacră a strămoşilor

noştri; din înălţimile Cosmosului, ca un răspuns îndepărtat, mi-au răspuns mie, lui Thales, corurile evoluţiilor sfinte şi aripile lor, cu îmbucurătoare mirare, s-au legănat în jurul meu.

— Fericit eşti tu, bărbat înţelept, primul care ai aruncat numele lui Dumnezeu în beznele Cosmosului, au şoptit gurile lor imateriale, „Slavă lui Thales, slavă lui care a chemat numele nou al Unicului!"

Şi eu, Thales, am auzit un suspin încet, de bucurie, al Maicii Pământului.

— Primeşte binecuvântarea Mea, fiul Meu, mare înţelept fiu al Meu, a şoptit Pământul, deoarece numele nou al Unicului Dumnezeu a fost pronunţat de tine ca om, Ţărâna Mea, Inima Mea, Maica Pământului îţi aduce mulţumiri, înţeleptul Meu Thales.

Şi din nou am auzit Doxologia lui Dumnezeu Atotştiutorul, lui Iisus Christos Cel Răstignit şi iată, toată natura de sus şi de jos, pământ şi boltă cerească, cu şoaptă abia auzită, au repetat cuvintele mele şi pieptul meu s-a umplut de o imensă putere, părând că în el s-au adunat toate Puterile Cosmosului Divin.

— În adevăr, eşti îndrăzneţ şi înţelept, Thales, am auzit eu în spatele meu vocea lui Arraim, de patru ori măreţ, din moment ce tu ai îndrăznit înainte de Taina Celui Negrăit, să pronunţi numele Lui, numele nou al Unicului Dumnezeu!

— O, nu, nu este prea devreme, de patru ori mărite, am răspuns eu, deoarece taina aceasta s-a desăvârşit în inima şi credinţa mea. Iată jertfelnicul mare pe care va rezista Universul întreg…

Arraim m-a privit ţintă:

— Adevărat, binecuvântată este Elada pentru tine, înţeleptule din cele patru evoluţii omeneşti pe care le-am văzut eu, Arraim, pe drumul pribegiilor mele pe holdele Atotsupremului; n-a fost niciunul mai înţelept şi mai curajos ca tine. Dar pune mâna ta pe umărul meu şi cred că este timpul, Thales, să ne ducem acolo unde se odihneşte trupul Dumnezeiesc.

Eu, Thales, aşteptam această invitaţie şi, făcând în tăcere semn cu capul, fără grabă l-am urmat pe Arraim. El, ieşind din grădină, a intrat în oraş, şi acolo, intrând pentru un moment într-o casă mică, s-a întors ţinând de mână pe ucenicul cel tânăr al Răstignitului, blândul Ioan.

Văzându-mă pe mine, a căzut Ioan pe umărul meu şi a plâns chinuitor în hohote.

— Oare tu nu crezi, Ioane? l-am întrebat eu, Thales, serios şi respiraţia mea şi puterea mea au căzut pe capul tânărului.

— O, nu, înţeleptule străin, a răspuns Ioan, credinţa mea este neclintită, dar eu sunt un om obişnuit şi oare este în stare inima omenească să suporte tristeţea zilelor trecute?

— Tu nu eşti tocmai un om obişnuit, Ioane, am spus eu cu o privire tainică şi m-am uitat drept în ochii lui. Adu-ţi aminte, Ioane, îţi poruncesc, adu-ţi aminte de Marea Lemuriei şi de Ţara Adormitului Dragon. Adu-ţi aminte, Ioane, despre întâlnirea noastră la tronul reginei Balchis. Adu-ţi aminte de numele tău, fiu al Atlantidei!

Şi larg, larg, s-au deschis ochii tânărului şi s-au aprins de Focul Cunoaşterii Cosmice deodată:

— Eu sunt Lao-Tse, fiul Ţării Dragonului Adormit, a şoptit el… Şi eu, ştiam eu… că El, Dumnezeul meu şi Mântuitorul meu, mă va chema la El…

Iar din urmă se apropia de noi cineva blând, tăcut şi binevoitor. Aceasta era Ea, Maica Atotprezentului, Etern-Tânără-Fecioara-Maria-Isida, Cea de mai înainte de veci, Regina Cerului, Fecioara Maria Binecuvântată. Toţi trei, eu, Thales, Arraim de patru ori măreţ şi Ioan, am căzut în praf înaintea Ei.

— Ridicaţi-vă, înţelepţii Mei slujitori, tu Arraim şi tu Thales, a răsunat asupra capetelor noastre vocea Ei. Scoală-te şi tu, fiul Meu Ioan, scoală-te ca să duci pe Maica ta acolo unde răsună ultimul acord al voinţei Celui Prea înalt. Să ne ducem cu toţii împreună, înţelepţilor, fiindcă iată, înţelepciunea voastră de mult a încetat să fie înţelepciune omenească şi ochilor voştri li s-a descoperit ceea ce nu pot încă vedea ochii fiilor Pământului.

— Iar tu, Thales, mi s-a adresat Ea mie, tu care ai împletit firul tău cu firele Dumnezeieşti, căci cine dacă nu tu, Mi-ai transmis Mie, Maicii tale din Egipt, lovitura care a învins carnea ochilor Mei, şi cine dacă nu tu, a deşteptat amintirea fiului Meu Ioan şi ai descoperit în faţa lui adâncurile cosmice. Tu, Thales, spun Eu, să fii al doilea fiu al Meu, iar tu veşnic credinciosul Meu slujitor şi regele copiilor Mei cei negri, înţeleptule Arraim, tu vei fi Mie fiul de al treilea. Aşadar, sculaţi-vă: Iubirea, înţelepciunea şi Puterea, copii Mei, şi să ne ducem să întâlnim pe învingătorul, pe Fiul Meu, după trup, şi Tatăl Meu, după Spirit.

Şi când amurgul de seară acoperea bolta cerului, atunci noi cei patru intram în grădina cea mare a lui Iosif din Arimateea şi ne-am

ascuns sub umbra sigură a unui grup de cedri ce acoperea stânca. În cealaltă parte a potecii se găsea mormântul păzit de zece soldaţi romani.

— Închideţi ochii voştri, înţelepţilor, a spus autoritar Maica Domnului Celui Răstignit, deoarece nu vi se cuvine vouă să vedeţi taina interiorului cetăţii Fiului Meu. Iar tu, Arraim, încordează-ţi voinţa ta şi cheamă aici pe cele trei Marii, trei inimi pline de iubire, ca să găsească aici răsplata iubirii şi fidelităţii lor.

Şi iată, cu putere s-au înfipt în aer cuvintele magice şi a ieşit puterea din ochii întunecaţi ai Celui de patru ori măreţ, înţelept; au ieşit şi s-au risipit ca un smoc de fulgere. N-a trecut nicio jumătate de oră când pe drum, în depărtare, s-au arătat trei figuri de femei. Prima era Maria din Magdala, a doua acea fată evree mistică, de sub al cărei văl m-au privit pe mine ochii Dumnezeieşti ai Pallas-Athenei, şi a treia, mama fiilor lui Zevedei, o femeie blândă, mamă iubitoare, supusă şi liniştită, mare şi în iubirea şi în supunerea sa, în slujba şi jertfa Dumnezeiască. Ele au alergat repede la Maica Domnului şi au căzut în genunchi.

— O, Maică, a spus una din ele, plângând, nu ştiu ce s-a întâmplat cu noi, dar am auzit glasul Tău şi singure nu ştim cum am ajuns aici.

— Aşa şi trebuia, a răspuns Maică-Fecioară, să fiţi aici cu Mine, în rugăciune până la miezul nopţii… şi înclinându-şi binevoitor capul către mine şi Arraim, Ea s-a îndepărtat cu femeile şi cu Ioan în desişul copacilor, pentru rugăciune.

— Să ne ducem, Thales, şi să însemnăm pe sulul memoriei noastre taina ce vine, mi-a spus mie Arraim. Iată, ceasul se apropie… O, Stăpânul meu! a pronunţat pe neaşteptate Arraim şi s-a prosternat în praf cu faţa în jos.

Şi eu, Thales, am văzut pe câmpul cerului înroşit un tablou minunat şi nemişcat. Am văzut doi ochi gigantici, fiecare cu aripi, ce ocupau fiecare câte un sfert din bolta cerească, ochi minunaţi, înaripaţi, cu puterea de nedescris a unei aşteptări neliniştite şi a unei aşteptări pasionate, ce priveau nemişcaţi stânca ce cuprindea mormântul Celui Răstignit.

Deasupra ochilor se ridica fruntea împodobită cu păr de aur, care parcă era din firele înstelate ale întregului Univers, căzând în adâncurile Creaţiei, iar gura era ca sistrumul cu şapte coarde, ce intona

veşnica laudă a Unicului Creator. Şi am văzut eu, Thales, că soarta mea stranie mi-a trimis un moment sublim, al privirii Lui, însuşi Demiurgul, al Luceafărului Cel Dulce al Dimineţii, Progenitură a Ipostazei Celei din Veci în Trei Feţe.

— O, lumină Prim Născută, Zână Deşteaptă, Copil Născut al Creaţiei, Tată al Stihiei de Foc, primeşte închinăciunea mea.

Neputând rupe privirea mea de la ochii minunaţi, în adâncul cărora am văzut patria sufletelor omeneşti şi în acelaşi timp şi leagănul meu. Şi în dosul capului puternic al Aurorei s-a aprins o lumină mare şi în ea se mişcau cohorte nenumărate ale Evoluţiilor supraomeneşti, a căror lumină se ducea sclipitoare în adâncurile Infinitului, care niciodată n-a fost obiectul gândirii, chiar al minţilor celor mai mari iniţiaţi. Panglica aceasta nu avea sfârşit. Curcubeul Creaţiei strălucea în toate culorile regnului solar şi am ştiut eu, Thales, că sfârşitul acestui curcubeu este numai acolo, la Tronul Negrăitului. Şi am văzut pe lângă Arraim, prosternat în praf, două fiinţe minunate, de o frumuseţe cerească ce aveau aripi pe spate, aripi negre cu dungi albastre. Ele s-au aplecat asupra lui Arraim şi i-au şoptit ceva măgulitor, iar pentru mine era imposibil să nu pricep că fiinţele acestea erau fiii rasei lui Arraim, fraţii leagănului lui cosmic.

Şi Arraim a luat seama la şoaptele lor şi s-a ridicat iar prima privire a lui a fost aruncată spre mine, privire de mirare:

— Cum, a strigat el, tu, om, ai văzut pe Luceafărul purtător de lumină şi totuşi porţi raza vieţii în corpul tău?

Şi eu m-am ridicat drept, eu omul, Thales, fiul Pământului, şi am răspuns cu mândrie lui Arraim:

— Ce poate să-mi aducă mie, un om, fiul Pământului, Aurora purtătoare de lumină, dacă eu omul, în deplină minte fiind, am stat de-a dreapta lui Dumnezeu însuşi, în grădina Magdalei?

Şi Cel de patru ori măreţ mi s-a închinat mie:

— Adevărat, a strigat el, Pământul, în persoana ta, Thales, a biruit Cosmosul cu puterea Unicului Dumnezeu. Şi acum nu eu, Thales, am să te duc, a urmat el ci, te rog, du-mă tu mai departe unde noi trebuie să-L vedem pe cel Deşteptat.

Şi eu, Thales, m-am dus curajos înainte, iar în jur, măcar că noaptea se lăsase, nu adormise nimic, ci totul parcă se pitea în aşteptarea îndeplinirii unei taine: Prima învingere a Spiritului asupra Materiei în sânul ei.

În faţa peşterii pecetluite adormiseră soldaţii romani fără să observe că lumina cu razele subţiri pătrundea prin crăpăturile pietrei aplecate. În jur era o tăcere nespusă, iar pe bolta cerească ardeau ca şi înainte ochii înaripaţi şi tot ca înainte, pe calea curcubeului se duceau în sus mulţime de Evoluţii superioare şi Duhurile Stihiilor care s-au adunat în jur, cântând cu voci neauzite, imnurile armoniilor fără de sfârşit.

Şi iată, s-a auzit încet, un singur sunet, înalt, curat, domol, care a răsunat o clipă şi a încetat. A răsunat din nou, tot mai des şi mai încet şi, deodată, ca un val, au pornit sunetele, dar nu de triumf cum crezi tu, Empedocle, ci din acelea care, încet şi frumos, plângeau bucuria. Ăsta n-a fost imnul sărbătoririi triumfului, ci întoarcerea plină de iubire a lui Dumnezeu Răstignit în trupul Lui omenesc răstignit. Nu răsuna triumful, ci o iertare deplină, căci triumf poate fi la Dumnezeul Atotputernic? Şi încet, încet, întorcându-se piatra, a ţâşnit lumina ca un snop din peşteră şi pe pragul ei s-a arătat figura minunată a lui Iisus Christos.

Luminată şi plină de bunătate era figura lui Dumnezeu, ochii Lui blânzi erau luminaţi de o iubire infinită şi prima Lui privire a fost aruncată acolo unde pe cer ardeau ochii înaripaţi, ochii Aurorei care s-au aprins deodată de bucuria Dumnezeiască. Şi s-a deschis gura minunată a Luceafărului purtător de lumină şi un imn de o măreţie negrăită a pornit din ea, purtând în bezna Haosului compunerea noilor sfere cu un început nou, al victoriei asupra morţii.

Ridicând dreapta, a întins-o Christos în direcţia Luceafărului şi deasupra frunţii Purtătorului de Lumină s-a aprins simbolul unirii Luminii Celei de la început cu Lumina Iubirii Dumnezeieşti: Crucea, Crucea împodobită cu flori roşii ca sângele Jertfel Divine.

Şi imnul Aurorei a fost prins de semn cu cel al Evoluţiei supraomeneşti şi ale Stihiilor şi a cântat tot Universul, tot Cosmosul şi chiar sunetele cele mai de jos, de bas, deşteptându-se, au răspuns în bezna Haosului.

Şi din nou a ridicat, binecuvântând, dreapta, Domnul deşteptat şi încet El a zis:

— Destul copiii, întoarceţi-vă la locuinţele voastre, lăsaţi-Mă deocamdată pe Mine singur cu copii cei sărmani ai Pământului, care azi, din nou, s-au regăsit pentru Împărăţia Mea.

Şi corurile au tăcut şi imnurile s-au risipit, iar ochii înaripaţi

s-au stins şi s-au făcut palide cohortele de Evoluţii supraomeneşti ale Stihiilor.

Şi în faţa Pământului şi a omenirii stătea din nou „Tâmplarul", Blândul Iisus care, cu puterea Sa Dumnezeiască, a biruit moartea.

Şi Pământul a răspuns. Primul sunet a fost sunetul înfricoşării, pronunţat de grupul deşteptat şi orbit de lumină al soldaţilor romani, şi am văzut cum o figură singuratică a unei femei s-a repezit dintr-odată spre mormântul deschis, iar apoi repede a alergat înaintea lui Christos, care mergea încet pe potecă. Eu am recunoscut-o, era Maria din Magdala.

— Doamne, a început ea, dar apoi, privind fix cu strigăt de spaimă şi plină de bucurie s-a aruncat la picioarele Celui Deşteptat.

— Nu Mă atinge, Mario, încet a spus El, deoarece Eu sunt încă plin de Gloria Cerească şi ea te va arde. Ridică-te şi mergi făcând cunoscut ucenicilor Mei să mă aştepte în Galileea sub cedrii voştri. Ridică-te, iubire umană, azi prefăcută în Iubire Divină, ridică-te blândă Maria, mama Mariilor ce vin în carne şi oase.

Şi, binecuvântând pe Maria care plângea încet, s-a dus mai departe unde iarăşi L-a aşteptat Maica Lui cu încă două femei. Însă pe drumul Lui am fost şi noi, Arraim cel de patru ori măreţ, şi copilul Pământului, eu, Thales. Blând şi dezmierdător ne-a privit „Tâmplarul Deşteptat" şi „Dumnezeul Neadormit".

— Thales, a răsunat vocea Lui blândă, dezleg legăturile tale cu omenirea şi te binecuvântez pentru noua ta misiune, dar termină întâi misiunea ta pe Pământ. Eu îţi încredinţez ţie, fiu al Pământului, o parte din puterea Mea, şi El s-a atins de fruntea mea cu mâna Lui, du-o departe în peştera din Etiopia şi dă viaţă nouă Celei Prim Create, reginei Sabbei, a Pământului, care se târăşte în pulbere. Du-o acolo şi pe fiica Mea iubită ca să rămână acolo cu fiica lui Arraim, până când îi voi porunci să se ridice pentru a-Mi sluji Mie…

Şi am văzut eu, Thales, cum Maica Domnului meu a adus la El pe fata aceea modestă, israelită, sub vălul căreia, nu demult, m-au privit ochii Pallas-Athenei.

— Iată fiica Mea, mi-a spus mie Domnul meu, ea se va arăta veacurilor ce vor să vină sub numele de Sofia, adică înţelepciunea Divină. Ţi-o încredinţez ţie, Thales, şi ea va duce lui Balchis, ce suferă, tot ce ai prezis cândva, eline înţelept, ce erai condus de Duhul Meu. Primeşte binecuvântarea Mea, Thales, şi nu întârzia. Lasă-Mă

deocamdată aici cu Maica Mea, Maria cea de a treia, şi cu sluga Mea, Arraim. Pleacă, eline, în lunga-ţi cale şi binecuvântată să fie minunata-ţi viaţă.

Iar eu, Thales, prosternându-mă la picioarele Domnului meu, am luat de mână pe fecioara tăcută, şi fără să mă întorc, din moment ce am fost pe calea Domnului, am ieşit din grădina lui Iosif din Arimateea. Abia am ieşit şi am văzut un om cu barba albă, lungă, care se îndrepta spre noi şi aducea două cămile albe pentru drum. În momentul întâlnirii noastre el a plecat capul înaintea mea şi a zis:

— Va permite nobilul şi înţeleptul Thales, unui vechi cunoscut, a-l sluji din nou, oferindu-i cămile pentru lunga călătorie?

— Picioarele tale sunt tot pe calea Domnului, înţeleptule Rabbi Israel din Un al Caldeei, am răspuns eu. În numele meu şi al însoţitoarei mele, îţi mulţumesc, înţeleptule.

Eu n-am mai stat mult de vorbă cu Rabbi Israel, deoarece nu era nimic în materie ce ar fi putut să se ascundă de privirea bătrânului caldeu.

Zile şi nopţi neobosite alergau cămilele minunate ale bătrânului Rabbi, zile şi nopţi a tăcut însoţitoarea mea învăluită, până când în depărtare s-au arătat cunoscutele siluete ale munţilor Etiopiei. În fundul unui templu al Zeiţei Mame, în munţi, eu am găsit adăpostul tainic al reginei Balchis, care de mult timp lepădase tronul şi schimbase podoabele de regină cu vălul unei vestale bătrâne, într-un sanctuar retras, pentru femei.

Lăsând pe însoţitoarea mea în curtea exterioară a templului, eu singur am intrat în chilia lui Balchis. Ea stătea aplecată asupra hrisoavelor vechi de pergament, însă era ca şi în trecut, nespus de frumoasă femeie, numai brazdele adânci ale suferinţei şi ale adâncilor cugetări puseseră pecetea pe fruntea ei înaltă.

La prima privire ce a aruncat asupra mea, un strigăt răguşit a izbucnit din frumoasele ei buze:

— Înţeleptule elin!

Şi iată, eu, Thales, am văzut pe mândra regină a Sabbei, marea şi frumoasa fiică a lui Arraim de patru ori măreţ, prosternată la picioarele mele. Eu n-am ridicat-o căci în gura mea n-au fost cuvintele mele, ci vorbe trimise prin mine de Dumnezeiescul Martir. După ce am redat totul, am dat voie lui Balchis să se ridice şi atunci am privit faţa ei renăscută de lacrimile dulci şi înviorătoare ale iubirii Dumnezeieşti.

— Neputincioasa Balchis nu găseşte cuvinte pentru a-şi exprima mulţumirea ţie, Dumnezeiescule Sol, a zis ea, şi oare tu ai nevoie de mulţumiri? Dar unde este însoţitoarea tainică pe care trebuie să o îngrijesc după porunca Marelui dintre Cei Mari?

Şi, când am intrat în chilia lui Balchis cu Sofia cea sfinţită, regina a început a alerga zăpăcită, văzând faţa deschisă a Sofiei şi cu nespusă înfricoşare a întins mâinile sale:

— Arra, Arra! a pronunţat ea răguşit şi din nou a căzut în praf înaintea celor sosiţi. Şi prima dată eu, Thales, am auzit vocea Dumnezeieştii Sofia şi a fost Vocea aceasta unirea a bilioane de voci care s-au ridicat din adâncurile Cosmosurilor şi era asemănătoare cu plângerea tuturor sistrumurilor templelor Zeiţei Mame şi mai răsunătoare decât corurile îngereşti.

— Eu nu sunt Arra, Sora mea, frumoasă Balchis, ci Maica Arrelor întregului Univers, deoarece toate Arrele s-au născut înainte de veacuri în inima cea necreată, a spus ea, şi mâinile ei s-au adăpostit cu iubire pe cozile negre ale lui Balchis. Ridică-te, sora mea, înţeleaptă Balchis, ridică-te şi primeşte-mă pe mine până când vocea Stăpânului şi Tatălui meu mă va chema în lume. Iar tu, eline de trei ori binecuvântat, mi s-a adresat Dumnezeiască Sofia, primeşte binecuvântarea mea şi pentru călătoria ta şi pentru sfârşitul drumului tău omenesc.

Şi eu, Thales, prosternat la picioarele unei noi enigme a Cosmosului, am ieşit din templu şi am continuat drumul meu către prima creaţiune, „Regina Ţărână”. Şi şase zile am mers eu, Thales, prin ganguri subterane şi albii de râuri în sânul Pământului, trecând prăpăstii întunecate şi coridoarele înguste ale stâncilor de veci create. Drumul meu era luminat de Farul Eternităţii deasupra frunţii mele, pe care l-am aprins iar ca ghid. Am ajuns până la stratul zăcămintelor de rubin şi acolo, într-un adăpost săpat într-un smarald imens, am găsit minunata Regină a Şerpilor care, aşa de credincioasă, a servit înţelepciunii mele în ziua primei mele vizite la regina Balchis. Şi s-a îndreptat minunatul şarpe până în vârful cozii sale şi şi-a apropiat ochii ei verzi ca smaraldul de fiinţa mea. Miriade de ani, cu aşteptările chinuitoare străluceau în privirea ei şi cu bărbăţie am ridicat eu, Thales, mâna mea şi cu putere am pronunţat numele Nou al Dumnezeului Unic, poruncind eu, părticica puterii Lui, dată mie, să se ridice din prăpastia neştiinţei naturii Primul Creat, Regele Pământului,

Dătătorul de Viaţă al Omenirii, Creatorul Minunat al înţelepciunii Constructive. Şi, ascultător chemării puternice făcute de mine, s-a ridicat el, Adamul, Primul Creat, în deplina frumuseţe nedescrisă, s-a ridicat plin de blândeţe şi de iubire, s-a ridicat în deplina Lui existenţă de Rai, necunoscută nimănui. Şi m-am atins eu, Thales, de fruntea şarpelui şi am zis:

— Cu voia Domnului nostru Iisus Christos, care a venit în trup spre a salva fiinţele păcătoase ale întregului Univers de la ziua Facerii, îţi poruncesc, înţeleaptă Lilith, să lepezi forma târâtoarei înţelepte şi să primeşti din nou forma ta şi să te uneşti cu soţul tău.

Parcă mii de tunete s-au împrăştiat prin peştera de rubine şi coada şarpelui a căzut şi în faţa mea s-a arătat în deplină putere şi frumuseţe de nedescris Lilith, Prima Creată, luminoasă şi bucuroasă, deoarece ea a primit ce nu a avut de la crearea sa: o părticică a Iubirii Dumnezeieşti.

Şi i-a întins ei Adam, Cel Dintâi Creat, îmbrăţişările sale, şi s-au contopit, şi în giganticele valuri astrale au dispărut, în adâncurile lumii de scheme şi proiecte cosmice.

Şi am ridicat eu, Thales, atunci o rugăciune de mulţumire Domnului Iisus Christos şi, cu puterea înţelepciunii mele, am transportat şi trupul meu, din sânul Pământului, în pustiul Arabiei, unde se începea noul meu drum.

Binecuvântarea Blândului Tâmplar din Galileea să fie cu tine, prietenul meu, Empedocle.

Amin!

Thales din Argos

Către cei care au citit:

Eu, Thales din Argos, ştiu că sufletul copilăriei din voi tânjeşte de dorul poveştii, de dorul adevărurilor eterne îmbrăcate în haina nepieritoarelor imagini, crainice în lumea voastră de aici, a limbii de toţi cunoscută, ce se vorbeşte pe tărâmul unde creanga de aur se oglindeşte în apele vieţii, limbă pe care aţi vorbit-o şi voi cândva fiecare şi de care sufletul copilăriei din voi îşi aduce aminte cu drag, tânjind după „mândra-i aromă”. Şi deşi mulţi dintre voi pe dina Fară aţi trecut demult de vârsta poveştii, cel însetat de cunoaştere rămâne veşnic copilul ce fericit stă şi ascultă cu nesaţ şi însetat de cunoaştere şi frumos şi se simte mereu îmboldit dinăuntru, oricât de multe ori le-ar auzi, să spună ca în copilărie, mereu: „mai spune o dată”, „mai

spune o dată", „mai spune…" …şi… şi… şi…

Este limba pe care voi oamenii acestui veac de sfârşit de mileniu aţi început s-o uitaţi (preocupaţi să vă însuşiţi limba tehnicii şi a ştiinţei materiale, limba adevărurilor prefăcute în mumii) dar pe care va trebui să vă străduiţi să o învăţaţi din nou de acum în forma ei limpezită şi nouă ca limbă a sufletului conştiinţei ce se trezeşte acum şi se dezvoltă în voi: limba ştiinţei spirituale.

De aceea, ca impuls de pornire, legând vechi de nou, am trimis în anii când încleştarea cea mare sângera pământurile Răstignitului şi se apropia şi de voi, pe trimisul meu sub înfăţişarea acelui călugăr tăcut, în cetatea pe care Gallii (Galatti) au ridicat-o la voi pe Dunaris, pe Istru, ca să vă aducă aceste scrisori (precum odinioară pe „Varlaam şi Ioasaf") ca ele, tălmăcite apoi în limba voastră, să ajungă la Tomis, poartă de intrare pe aceste meleaguri a înţelepciunii Eladei, iar de acolo, prin discipolul lui Asklepios, fiul lui Apollon, prin doctor, mai departe la voi toţi.

Ştiu că unii dintre voi şi le-au scris cu propria lor mână şi le citesc an de an, rând pe rând, în Săptămâna Mare, seară de seară, iar alţii atât le-au îndrăgit că au ajuns a crede că ei înşişi le-au scris, şi este bine aşa, căci orice adevăr ce devine în noi izvor de adevăr este al nostru, al tuturor deopotrivă.

Iar Empedocle, cel ce la începutul epocii voastre actuale a revenit printre voi sub înfăţişarea lui Faust, căutătorul de Eu, sunteţi de fapt voi toţi, fiecare, oamenii acestui veac de răscruce, ce luptând cu cele două feţe ale Răului vă străduiţi să ajungeţi şi să acţionaţi din Eu, din miezul veşnic, nealterat al fiinţei, ca să puteţi apoi răzbate în chip nou, în libertate deplină, din nou la ţărmul unde creanga de aur se oglindeşte în apele vieţii şi unde se vorbeşte limba cea vie de toţi înţeleasă, limba înţelegerii viitoare dintre oameni şi zei: limba epocii Sinei Spirituale.

Cu binecuvântarea Dumnezeieştii Iubiri ce răscumpără, şi a Sfintei înţelepciuni despre om, a Sfintei Sofia ce vesteşte în veacul nostru de sfârşit de mileniu revelarea cea mare, tuturor celor ce au citit, bucurie!

Thales din Argos

Glosar

Ahaşver – 1. Personaj legendar, cunoscut şi sub numele de „Jidovul rătăcitor".

2. Nume dat în Vechiul Testament regelui persan Xerxe I.

Argos – Polis în Grecia Antică (nord-estul Peloponesului), întemeiat la începutul mileniului II î.Hr.; centru politic şi cultural al Argolidei.

Cleon – (sec. V î.Hr.) Om politic atenian. Conducător al aripii radicale a democraţiei sclavagiste ateniene; adept al unor acţiuni intransigente împotriva Spartei, a murit în bătălia de la Amphipolis (422 î.Hr.).

Daoism – (taoism) 1. De la cuvântul chinez tao, care înseamnă raţiune, fiinţă supremă. Unul dintre principalele curente în filosofia antică chineză, reprezentată prin câteva şcoli (aprox. sec IV-III î.Hr.). Un loc central ocupă în cadrul lui, noţiunea de Dao (drum, cale) interpretată în planul ontologiei ca drum firesc al lucrurilor, legea mişcării şi transformării universale, temelia lumii. În planul moralei şi al politicii, recomanda retragerea din viaţa obştească, reîntoarcerea la starea naturală a omenirii.

2. Religie constituită în China în sec. I-III d.Hr., prin instituirea cultului Lao-Tse şi transformarea noţiunii de Dao într-un principiu divin accesibil prin extaz mistic. În anul 440 d.Hr. a devenit religie de stat dar în sec. XVII şi-a pierdut acest privilegiu.

Isis – În mitologia egipteană, zeiţă a naturii fecunde şi a maternităţii, soră şi soţie a lui Osiris.

Lao-Tse – Personaj legendar, Lao-Tse („Bătrânul Maestru"), nu a lăsat decât cuvinte fulgurante de înţelepciune şi a fost amintit de alţii în situaţii în care a fost implicat. Confucius şi, mai ales, Tehouang-Tseu, contemporanii lui, care au împărţit cu el onoarea de a fi cei mai mari filosofi chinezi, l-au pus adesea în scenă sub numele de Laotan, în mici fabule în care replicile usturătoare sunt tot atâtea sfaturi de trezire la viaţă, adevărata viaţă, Calea.

În sec. VI î.Hr. a apărut în China o lucrare de 5.000 de ideograme: „Cartea Cărării Supremului Adevăr", Tao-Te-King, ce urma să marcheze profund spiritualitatea chineză şi să devină una dintre cele mai mari opere spirituale ale lumii. Această lucrare a fost scrisă de Lao-Tse la vârsta de 200 de ani, la începutul călătoriei sale către vestul „barbar".

Pallas-Athena-Zeiţa înţelepciunii, protectoarea artelor, ştiinţei şi meşteşugurilor. S-a născut din capul lui Zeus, gata înarmată. Emblema ei, bufniţa, este simbol al înţelepciunii. La romani este cunoscută sub

numele de Minerva.

Sabba – Stat sclavagist antic, semilegendar, aflat în sudul peninsulei Arabia în mileniul 1 î.Hr. Potrivit mitologiei biblice, o regină din Sabba s-ar fi căsătorit în sec. X î.Hr.cu Solomon, regele statului israelito-iudeu.